

80
INDO-CHINOIS

960
(1/1)

岳飛演義

NHAC-PHI DIỄN NGHĨA

CUỐN THỨ 14

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N^o 1067

Nhà-In Xưa-Nay xuất bản và giữ bản quyền.

Tiểu Lương-Vương, Trương-ban-Xương,



Tân - Cối, Vương - Thị, Vạn-si - Qua

Phòng diễn văn Nhà-In Xưa-Nay phụng dịch.

In lần thứ nhứt

Mỗi cuốn 0\$40

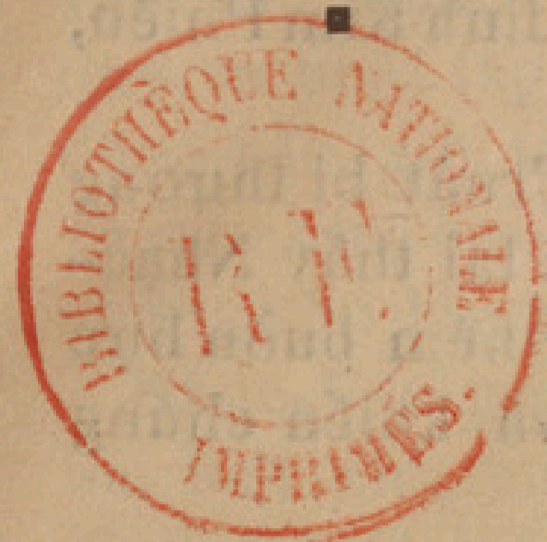


IN TẠI NHÀ IN XƯA-NAY
60-64, Boulevard Bonnard, 60 64
SAIGON

80 Indoch
960

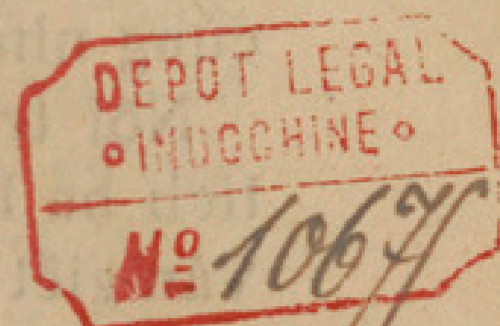
PHILOSOPHY

NHẠC-PHI DIỄN NGHĨA



CUỐN THỨ 14

HỒI THỨ 41 (tiếp theo)



Trong lúc binh Phiên đương vây chặt Ngưu-Cao, Nhạc-Vân đã đi đến Ngưu-dầu-Sơn, chợt thấy dinh trại Kim-Phiên đóng liên tiếp nhau trên mười mấy dặm, trong lòng cả mừng bèn hô lớn lên rằng: — “*Khoái dữ a ! Binh Phiên còn đầy đầy đây, mặc sức mà giết cho đã tay !*” Dứt lời giục ngựa thẳng xông vào dinh Kim hét rầm lên: -- “*Có công tử Nhạc-Vân đến phá dinh trại bây đây nè !*” -- Và hét và hươi song chùy đánh đũa vào gặp ai nấy giết, binh Phiên cản ngăn chẳng nổi phải vào ngưu-bì-trường cáo cấp với Ngột-Truật. Ngột-Truật căm tức bồi hồi, xách búa lên ngựa chạy ra chặn Nhạc-Vân lại và nạt: -- “*Thằng Nam-Mang con kia, hãy xem lưỡi búa của ông đây !*” và nhắm ngay đầu Nhạc-Vân chém xuống một búa cực mạnh. Nhạc-Vân cứ chùy đỡ đánh. Hai bên đánh nhau chưa đầy một hiệp, Nhạc-Vân một chùy đỡ hất búa ra, một chùy đánh ngay xuống mặt Ngột-Truật. Ngột-Truật hồi búa lại chẳng kịp mà đỡ, thất kinh phải cho ngựa thối lui mà tránh, trái chùy của Nhạc-Vân bay phớt qua trước ngực, xuyết chút nữa Ngột-Truật phải nhào xuống ngựa ! Ngột-Truật bị chùy đau đớn vô hồi hoản vía vội vàng quày ngựa chạy bay. Nhạc-Vân chẳng biết là Ngột-Truật nên chẳng cố rượt theo, cứ việc đánh phá lấy đường đi ngang qua dinh dựng lên Ngưu-dầu-Sơn ; gặp ai nấy giết, giết chẳng biết muôn trùng nào mà kể, đi đến đâu quân Phiên tẻ ra đến đó, đường cọp vào bầy chiêng. Nhạc-Vân đánh riết ra gần khỏi dinh Phiên, chợt thấy binh Phiên đương vây ai lại kín mít, bèn hươi chùy xông vào đánh rả tan trùng vây, nhìn biết là Ngưu-Cao ; nhưng Ngưu-Cao bị mệt quá mắt đỏ hào quang, láng quáng chẳng biết Nhạc-Vân đến cứu mình cứ việc hươi giãn đập nhàu. Nhạc-Vân đỡ giãn và kêu lớn lên rằng: — «*Ngưu Thúc-phụ ! Cháu đây là Nhạc-Vân đến cứu chú, hãy dừng tay lại !*»

Ngưu-Cao nghe rõ dừng giãn ngó kỹ và hỏi: — Cháu

đến đây bao giờ? Hãy theo chủ mà ra mắt cha cháu.

Hai chú cháu hiệp nhau đánh dẹp ra khỏi dinh Kim Phiên, cùng nhau lên Ngưu-dầu-Sơn.

Nội trong một đêm trung-thu ấy Ngột-Truật bị thương tích ba lần lấy làm kinh sợ. Khi điềm binh lại thấy Nhạc-Vân giết tướng sĩ của mình quá nhiều càng thêm buồn bực khiến quân lượm những tử thi mà chôn và khiến chúng tướng lo sửa sang dinh trại lại.

Sáng ra Nhạc Nguyên-Soái thăng trưởng, chúng tướng tỵ đến, xây nghe viên-môn quan bẩm rằng: — Bẩm Soái-gia, hiện có Ngưu tướng-quân đứng trước dinh chờ lệnh.

Nhạc-Phi lấy làm lạ dạy cho vào. Ngưu-Cao xon xon bước vào trước trưởng quì xuống bẩm rằng: — « Tôi xin phục lệnh. »

Nhạc-Phi càng lấy làm lạ hỏi: — « Lệnh chi mà phục? »

Ngưu-Cao nghe hỏi dường như tỉnh giấc chiêm bao, cúi đầu ngẫm nghĩ một chập như vậy: — « Khô đủ chưa? Ta đương nằm mộ Cao-đệ, chẳng biết vì cơ nào mà lại lọt xuống dinh Phiên bị chúng nó vây chặt lại, may nhờ Nhạc-Vân cứu khỏi, dắt nhau trở lên núi, chớ nào Nguyên-Soái có sai đi việc chi đâu mà nói phục lệnh! » — Nghĩ rồi lệ trí nói trở như vậy: — « Tôi bị mừng quá nói lộn! Nguyên nghe tin cháu tôi đánh vào dinh Kim, tôi lật đật chạy xuống tiếp cứu nó dần về đây, hiện đương đứng trước dinh hầu lệnh. »

Nhạc-Phi nghe nói mới biết Ngưu-Cao lên xuống núi đánh phá dinh Phiên, bèn dạy: — Ngưu tướng-quân hãy đứng dậy.

Ngưu-Cao chỗi dậy đứng hầu một bên. Nhạc-Phi truyền lệnh đòi Nhạc-Vân vào. Nhạc-Vân vào quì trước trưởng lay mừng cha. Nhạc-Phi cho phép bình thân và dạy đi giáp vòng làm lễ ra mắt mấy chú và mấy anh, đoạn mới hỏi: — Sao con chẳng ở nhà lo học tập, tầm đến chốn này làm chi?

Nhạc-Vân thuật chuyện tướng Kim dẫn binh đến Thang-Âm toan bắt gia quyến, bị mình giết ráo cho cha nghe. Nhạc-Phi lại hỏi thăm việc đi đường. Nhạc-Vân thuật chuyện đi lộn đường qua Sơn-Đông, lúc trở về gặp Quang-Linh bắt mạnh hồ cho đến khi giết Lưu-Nghê tại Củng-gia-trang và ước định duyên hải cùng con gái họ Củng, đầu đuôi gốc ngọn đều bẩm lại cho cha rõ. Nhạc Thống-Soái kêu Trương-Hiến biểu dắt em ra sau dinh, rồi đó bãi hầu.

Sáng bữa sau Nhạc-Phi thăng trưởng, các tướng tề tựu đến hầu đòi bên dặng thỉnh lệnh. Nhạc Thống-Soái biểu Trương-Bảo lo gói cơm khô, thặng ngựa của Nhạc-Vân cho

sẵn, rồi kêu Nhạc-Vân mà dạy rằng : — Nay cha sai con đem văn thơ qua Kim-môn-trấn mà giao cho Phó Tổng-Binh dạy va phải lập tức đem binh đến đánh phá binh Phiên đảng bảo giá trở về Kim-Lăng. Việc này rất nên quan-hệ và cần kíp, con phải hết lòng vì nước, đi cho mau về cho chóng cho kịp kỳ hạn của cha định, bằng trễ thì có tội.

Nhạc-Vân phụng mạng lãnh lấy văn thơ cất vào mình, bái biệt cha, cùng từ giã chúng tướng, xách chùy ra khỏi dinh thì đã thấy Trương-Bảo chực sẵn đợi trao cơm khô, đồ hành lý và cương ngựa cho mình. Nhạc-Vân tiếp lấy, cảm ơn Trương-Bảo, rồi nhảy phóc lên ngựa cho chạy bay xuống Hà-diệp-Lãnh. Nhạc-Vân và chạy và ngẫm nghĩ rằng : — « Qua Kim-môn-trấn thì phải rẽ qua hướng Tây-bắc mới nhắm đường. » — Nghĩ rồi nhắm hướng ấy đánh phá đảng lấy đường mà đi và hét lên rằng : — « Có tiểu tướng-quân Nhạc-Vân đến phá dinh bây đây ! »

Chỗ Nhạc-Vân đương đánh phá đó là dinh của Niêm-Hản.

Muốn biết Nhạc-Vân ra thoát khỏi dinh Kim cùng chẳng, hãy xem hồi sau phân giải.

HỒI THỨ 42

*Đập miên-chiến-bại, Nhạc-Vân phạm tội,
Đâm thác Niêm-Hản, Ngạn-Trực nổi danh.*

Nói về Nhạc-Vân nhắm hướng rồi hươi cặp song chùy xông đại vào dinh Kim đánh lấy đường mà ra, gặp ai giết lấy, chẳng binh tướng nào ngăn cho nổi. Binh Phiên kinh tâm tán đởm chạy vào trường cáo cấp với Niêm-Hản. Niêm-Hản nghe vậy cả giận đại lưu-tinh-chùy vào lưng, xách sanh-dồng-côn, lên ngựa chạy ra chặn đón, vừa gặp Nhạc-Vân thì nạt lớn lên rằng : — Loài tiểu Nam-Mang kia hãy bó tay mà chịu chết !

Niêm-Hản nói dứt lời đà liệng ngay mặt Nhạc-Vân một trái lưu-tinh-chùy. Nhạc-Vân lệ mắt, tay trái đưa chùy khắt một cái, trái lưu-tinh-chùy của Niêm-Hản bay vệt mắt, tay mặt hươi chùy xán xuống đầu Niêm-Hản một cái cực mạnh. Niêm-Hản cả kinh né đầu tránh, bị chùy của Nhạc-Vân sa nhằm vai, đau đớn vô hồi, ré lên một tiếng quày ngựa chạy dông. Nhạc-Vân sợ trễ kỳ hạn chẳng rượt theo, cứ việc

đánh phá lấy đường ra khỏi dinh Phiên, nhắm Kim-môn-trấn cho ngựa sai riết luôn về ngày về đêm. Chẳng mấy ngày đã đến nơi, quan kỳ-bài vào thông báo, Phó Tổng-binh vội vàng cho thỉnh Nhạc công-tử vào. Nhạc-Vân vào thi lễ rồi trao bức văn thơ ra. Phó Tổng-binh tiếp xem đoạn nói rằng : — « Trời đã tối, xin công-tử nghỉ nán lại đây một đêm, mai sáng sẽ trở về phục lệnh. Để tôi sai người đi các nẻo điều binh, nội ngày mai thế nào tôi cũng dẫn binh lên đường dặng đi bảo giá. »

Nói rồi khiến nha-quan bày tiệc thiết đãi Nhạc-Vân.

Sáng ngày Phó-Tổng-Binh đưa Nhạc-Vân trở về phục lệnh và đi luôn ra giáo trường chỉnh đốn lương thảo, kiểm duyệt binh mã, thoạt nhiên nghe trước cửa giáo trường có tiếng cãi lầy vang rền, liền sai kỳ-bài quan ra hỏi duyên do cho biết. Kỳ-bài hỏi rồi bẩm lại rằng : — « Có một đứa du-côn, muốn chen vào coi điều binh, quân canh cửa cản lại hai đảng cãi lầy sanh ra sự đánh lộn với nhau. »

Phó Tổng-Binh khiến bắt tên du-côn ấy vào. Một chấp quân-sĩ dẫn vào một người vạm vỡ cao lớn, tướng mạo dữ dăng, dễ qui dưới đất. Phó Tổng-Binh hỏi tên ấy : — Sao người cả gan dám chen vào giáo trường đánh đập quân canh cửa ?

Người ấy bẩm rằng : — « Tôi đâu dám vô lễ như vậy, tôi muốn biết coi Lão-gia chọn ai làm Tiền hành quan đi bảo giá, rủi bị quân canh cửa cản lại, mới sanh ra đều cãi cọ, làm cho kinh động đến Lão-gia, xin Lão-gia dung thứ. »

Phó Tổng-binh nói : — Người muốn vào chốn này, ắt người cũng có khí lực chớ ?

Tên ấy bẩm : — Tôi cũng có chút ít khí lực mới dám vào đây.

Phó Tổng-binh lại hỏi : — Người đã có sức mà người có võ chăng ?

Người ấy đáp : — Võ nghệ tôi cũng biết dặng ít nhiều.

Phó Tổng-binh cả mừng khiến quân-sĩ đem cây đại-đao của mình đưa cho tên tráng-sĩ ấy múa thử. Tráng-sĩ ấy múa đao qua lại như gió thổi như tên bay, đao pháp tinh thông. Phó Tổng-binh và ngó và nghĩ thầm rằng : — “ Đại-đao của ta nặng nổi năm mươi cân, mà nó hươi múa coi nhẹ như không, thế như sức lực thẳng này mạnh mẽ lắm chơi gì ! ” — Nghĩ như vậy trong lòng cả đẹp đợi cho tráng-sĩ ấy đi hết đường đao, mới hỏi rằng : — Người tên họ chi ?

Tráng-sĩ ấy trả lời : — Tôi họ Địch tên Lô, dòng giống

của Bình-Tây-Vương Địch-Thanh ngày xưa.

Phó Tổng-binh nói : -- Ta thấy võ nghệ của người cao cường muốn cho người làm Tiền hành quan, đợi có công trận sẽ thăng thưởng, vậy người có danh lòng theo ta chăng ?

Địch-Lôi vung chùy, tạ ơn đứng hầu một bên. Phó Tổng binh diêm chọn binh mà giao cho Địch-Lôi đi trước, còn mình nội ngày ấy cũng kéo hết binh mã trong trấn nhằm Ngưu-dầu-Sơn tấn phát.

Nhắc lại khi Niêm-Hãn bị Nhạc-Vân đánh trên vai một chùy, thiếu chút nữa đã tán mạng, vội vàng chạy vào trướng mà dưỡng bệnh. Chúng tướng đến vấn an, thì Niêm-Hãn nói : -- « Cha chã ! Nay lại mọc thêm thằng Nhạc Nam-Mang con ấy sức lực mới là ghê cho ! Mới bây lớn mà nó giỏi như vậy, chừng nên người nó giỏi bậc nào nữa ? Nếu Nguyên-Soái Tiểc-Y-hoa-Báo qua Thang-Âm, chẳng may mà gặp nó còn ở nhà, ắt là chẳng khỏi bị nó giết chết rồi ! »

Đương bàn luận cùng chúng tướng, xảy thấy Tiều-Phiên vào báo rằng : -- Nhị-diện-hạ Huồn-Nhan Kim-đạn-Tử mới qua đến, còn đứng trước dinh hầu lịnh.

Niêm-Hãn nghe con mới đến cả mừng dạy đòi vào hỏi thăm việc bên bờn quốc rồi dắt đến ra mắt Ngột-Truật cùng các vị Lang-Chúa. Huồn-Nhan Kim-đạn-Tử này hay dùng một cặp thiết chùy sức mạnh phi thường, có lẽ trỗi hơn Ngột-Truật vài ba phần. Kim-đạn-Tử làm lễ ra mắt mấy vị Lang-Chúa rồi hỏi : -- « Ông nội ở nhà hằng ngày trông đợi tin lành, sao cha với mấy chú chẳng bắt phục Nhạc Nam-Mang và Khương-Vương mà bình phục Trung-Nguyên sớm cho đẹp lòng ông ? »

Ngột-Truật thuật chuyện giao binh khổ sở và Nhạc-Phi lợi hại thế nào cho Kim-đạn-Tử nghe. Kim-đạn-Tử tuổi trẻ khí huyết còn đương hăng hái, muốn thử sức của mình, bèn bầm với Ngột-Truật rằng : -- Trời hãy còn sớm, xin Vương-thúc cho cháu đi bắt Nhạc Nam-Mang đem về đây rồi sẽ ăn uống mới là vui vẻ cho !

Ngột-Truật nghe vậy nghĩ thầm rằng : -- « Cháu ta nó còn khờ quá, chưa biết Nhạc-Phi cùng tướng bộ hạ va lợi hại thế nào nên nó mới nói vậy. Ta cũng nên dừa theo cái chí khí của nó để cho nó đi thử một chuyến đặng cho nó học khôn.

Nghĩ vậy bèn dặn Kim-đạn-Tử đôi ba phen phải cẩn thận.

Kim-đạn-Tử dặt lịnh lấy làm hứng chí, diêm binh dẫn đến tận dưới chơn núi mà kêu chiến. Quân canh phòng

chạy lên núi cáo báo. Nhạc-Phi hỏi chúng tướng rằng : — « Ai dám xuống núi bắt thằng Phiên con ấy về đây cho ta ? »

Nguru-Cao bước ra hô lớn lên rằng : — Tôi dám !

Nhạc-Phi cho đi, nhưng dặn phải đề phòng cho lắm. Nguru-Cao lãnh lĩnh cấp giãn ra ngoài thót lên ngựa chạy đông xuống núi nạt rằng : — Loài Phiên con ! Mi tên họ gì phải xưng ra cho mau đặng ta có báo công lao cho dễ.

Kim-đạn-Tử đáp : — « Ta đây là Kim-quốc Nhị Điện-Hạ Hườn-Nhan Kim-đạn-Tử. »

Nguru-Cao lại nạt rằng : — “Kim đạn thiết đạn” chi cũng trời kệ mi, để ta đánh mi cho thành nhục đạn (1) cho mi coi.

Dứt lời hơi giãn đập lia, Kim-đạn-Tử cử chùy một tay đánh hất giãn Nguru-Cao ra, một tay xán luôn xuống một hơi bốn năm chùy. Nguru-Cao đỡ đà chẳng muốn nổi, hai tay bẫy hoải, cả mình rún động, sợ thất thần quày ngựa chạy bay lên núi vào trường qui xuống bầm rằng : — Bầm Soái-gia, thằng Phiên con ấy ở đâu mới đến mạnh mẽ phi thường, vả lại chùy của nó nặng quá, mới xán xuống năm ba cái mà tôi đỡ không muốn nổi, nên chạy về đây chịu tội.

Nguru-Cao nói vừa dứt lời, kể quân sĩ chạy vào báo rằng : — Thằng Phiên con ấy còn ở dưới núi diệu vô dương oai, biểu kêu cho đặng Thống-Soái ra đánh mới xừng tay nó.

Nhạc-Phi nói : — « Đề Bồn-Soái xuống núi coi thằng Phiên con này ra thế nào ? »

Liền đó lên ngựa dẫn chúng tướng xuống núi đứng xem Kim-đạn-Tử hình dung quái-dị, tướng mạo hung ác, đầu đội thiết khôi, mình mang bì giáp, mặt đen mũi lớn, bộ tịch chẳng khác sư-tử non cao, đương đứng hơi cặp song chùy ngó qua đường thề Lý-ngươn-Bá tái thế, diệu vô dương oai xem rất nên tự thị. Dư-hóa-Long thấy ứa gan bầm với Nguyên-Soái xin ra trận. Nhạc-Phi cho đi. Dư-hóa-Long vô ngựa xông vừa gần tới, Kim-đạn-Tử liền hỏi : — Mi là ai phải nói trước rồi sẽ đánh.

Dư-hóa-Long nói : — « Nhạc Nguyên-Soái tướng hạ, Đại-tướng Dư-hóa-Long là ta đây ! »

Kim-đạn-Tử nói : -- Hóa-Long hóa-củ gì, đừng chạy nghé!

Và nói và cử chùy đánh xuống. Dư-hóa-Long đưa thương ra đỡ rồi đâm lại. Hai tướng đánh nhau được mười mấy

(1) Nguru-Cao lấy nghĩa chữ “kim-đạn” là đạn vàng mà *nháy* chơi. Thiết-đạn là đạn sắc còn nhục-đạn là đạn thịt.

biệp dư, Đư-hóa-Long đã đuổi sức quày ngựa chạy về núi. Đổng-Tiên vỗ ngựa xuống núi hơi giần đập đại Kim-đạn-Tử, đánh vùi với Đạn-Tử mới được tám hiệp đã thở hào-hển, tay chơa bủn rũn, giục ngựa chạy bay lên núi. Hà-nguơn-Khánh cả giận thúc ngựa hơi chùy xuống núi, Kim-Đạn-Tử chặn lại hỏi : — Mi phải xưng tên họ ra rồi sẽ chạy dặng ta biết mà ghi công.

Hà-nguơn-Khánh nạt rằng : — Chớ nói phách ! Ta đây là Thống-Chế Hà-nguơn-Khánh, bộ hạ của Nhạc Thống Soái. Ta quyết đến bắt mi đem về làm con, hảy rần mà chịu cặp chùy ta nè !

Hai tướng bốn chùy xáp lợi đánh nhau. Kim-đạn-Tử và đánh nhau và nghĩ thầm rằng : — Thắng Nam-Mang này cũng dùng cặp chùy như ta, để thử coi nó chịu nổi đến mấy mươi hiệp.

Hai bên đánh vùi chiêng trống rầm-rĩ, quân reo ỏi tai, đánh mới được hai mươi mấy hiệp Hà-nguơn-Khánh liệu thể đỡ gạt nữa chẳng nổi phải quày ngựa chạy về núi. Tiều Phiên thấy Kim-đạn-Tử thắng luôn mấy tướng đông về báo tin cho Ngột-Truật hay, Ngột-Truật cả mừng nói với quân-sư rằng : — Cháu ta nhỏ tuổi mà thắng luôn dặng mấy tên danh tướng bên Tống thì cũng đã là anh hùng, chớ nên để nó đuổi sức, phải truyền lệnh gióng chiêng thâu quân cho nó về nghỉ. Mai sẽ cho nó ra trận nữa.

Quân-sư vưng lệnh. Kim-đạn-Tử nghe tiếng chiêng lui binh về đại-doanh ra mắt Ngột-Truật và nói rằng : — Cháu muốn ở mà bắt cho dặng Nhạc Nam-Mang, chẳng hiểu vì có chi Vương-thúc lại thâu binh ?

Ngột-Truật nói : — « Cháu đi đường xa mới đến như vậy cũng đã giỏi. Chú sợ cháu mệt mỏi, thâu binh cho cháu nghỉ ngơi giải lao, mai sẽ ra bắt lủ nó cũng chẳng muộn chi. »

Dứt lời hỏi quân dọn đại yến thết đãi Kim-đạn-Tử và ăn mừng sự đại thắng. Trong lúc ăn uống Ngột-Truật nói chuyện Nhạc-Vân mạnh mẽ phi thường cho Kim-đạn-Tử nghe, dặn cháu khi ra trận phải đề phòng cho lắm vì bên Nam-Mang có nhiều đứa con nít lợi hại.

Kim-đạn-Tử nghe Ngột-Truật nói vậy bèn giơ tay lên trời nói một cách hăn hái rằng : — Xin Vương-thúc chớ lo ! Ngày mai cháu sẽ ra trận bắt hết lủ ấy về nạp cho Vương-thúc.

Bên trận Tống, Nhạc-Phi cũng thâu binh về núi và truyền lệnh chúng tướng gia tâm quan phòng các nơi yếu lộ, sợ

e thắng Phiên con ấy thừa thắng xua binh lên núi mà cướp trại trong lúc ban đêm.

Sáng ngày sau Ngột-Truật cũng sai Kim-đạn-Tử ra binh. Quân Tống thấy Kim-đạn-Tử đến dưới núi kêu chiến vọi vàng phi báo. Nhạc-Phi dạy Trương-Hiến ra trận. Trương-Hiến dắt lính cầm thương lên ngựa xuống núi. Kim-đạn-Tử thấy Trương-Hiến trẻ tuổi mặt mày phương phi thì hỏi:

— Mi tên họ chi, hãy xưng ra cho ta rõ rồi sẽ giao phong

Trương-Hiến đáp: — Nhạc Nguyên-Soái tướng tiền, Đại tướng-quân Trương-Hiến là ta đây. Người nghe danh phải bó tay cho sớm chớ để ta nhọc sức bắt bớ làm chi!

Kim-đạn-Tử nói: — « Mờ mốt xi, hãy coi chùy ta đây. »

Hai đảng kề ngựa nhau lại đánh vùi, một đảng đơn thương một đảng song chùy, tiếng đánh tiếng đỡ nghe liền chẳng ngắt, Kim-đạn-Tử thấy thương pháp của Trương-Hiến tinh thông, khí sức lại mạnh mẽ, bèn nghĩ thầm rằng: — Hèn chi Vương-thúc ta thường nói bên Tống có nhiều đứa tiểu Nam-Mang lợi hại, nay ta giáp chiến với thằng này, ta phải đề phòng cho lắm mới được.

Hai viên tiểu-tướng đánh nhau rất nên hăn hái; thương múa như phụng lộn đầu non, chùy hơi như rồng bay rún biển. Đánh riết dặng trên bốn mươi hiệp Trương-Hiến đá núng thế, lần lần đỡ chùy hết muốn nổi, phải quày ngựa chạy trở lên núi.

Nhạc-Phi thấy những viên đại tướng giải nhứt của mình đều đánh chẳng lại thằng Phiên con ấy chẳng biết liệu làm sao, phải khiến quân sĩ treo miến-chiến-bài. Kim-đạn-Tử chẳng chịu cho miến chiến, cứ việc đứng đó mắng nhiếc mãi. Nhạc-Phi dạy treo thêm miến-chiến-bài, treo lần lần cho đến bảy tám, mà Kim-đạn-Tử cũng chưa chịu lui binh. Ngột-Truật và Niêm-Hãn nghe quân báo việc ấy liền sai gióng chiêng thâu binh. Kim-đạn-Tử vào ngư-bì-trương phục lệnh, thuật chuyện đánh thắng Trương-Hiến cho Ngột-Truật nghe. Ngột-Truật mừng rỡ vô hồi, khen Kim-đạn-Tử đủ đều và nói: — Phải bắt cho dặng thằng tiểu Nam-Mang ấy và thằng Nhạc Nam-Mang con kia thì mới nói đến chuyện cướp núi bắt Khương-Vương dặng.

Sáng ngày sau như bên Tống còn treo miến-chiến-bài, Ngột-Truật dẫn Kim-đạn-Tử đi coi thiết-hoa-xa. Hai chú cháu dắt chi trầm trở với nhau chẳng ngắt.

Ngày ấy Nhạc-Vân đi ra Kim-môn-trấn trở về đến cũng

đánh vào dinh Niêm-Hản dặng lấy đường lên núi. Binh Phiên tủa ra chặn đường, bị Nhạc-Vân đập đánh lung tung ai nấy đều hoả hồn. Lúc ấy Kim-đạn-Tử mắt đi xem thiết hoa-xa với Ngột-Truật nên chẳng có ai ngăn trở Nhạc-Vân nổi. Nhạc-Vân đánh phá tung bưng, ra khỏi dinh Phiên, lên dặng nữa núi, chợt thấy bảy tấm miễn-chiến-bài treo trước mặt thì ngẫm nghĩ rằng: — Ta ra vào dinh Phiên đã ba phen đi hai ngõ khác nhau, chưa hề gặp một viên đại-tướng Phiên nào đương nổi cặp chùy của ta, sao nay lại có miễn-chiến-bài treo tại đây? Hay là có tên tướng nào nhát gan không dám ra trận, lén chĩa ta mà treo cho khỏi nhọc công đánh đập đây chẳng? Nếu ta chẳng đập đi thì còn chi là thể diện danh giá của họ Nhạc nhà ta.

Nghĩ vậy lấy làm phải, giơ chùy đập bễ ráo miễn-chiến-bài mới chịu lên núi. Lúc ấy Nhạc Nguyên-Soái ngồi trong trướng bàn tính cùng chúng tướng không ra kể dặng phá dinh Phiên, đương buồn bực lo rầu, xẩy thấy viên-môn quân vào báo rằng: — « Công-tử đã về đến, đương đứng trước dinh hầu lệnh. »

Nhạc-Phi dạy cho vào. Nhạc-Vân vào trước trướng quỳ lạy mừng cha và phục lệnh rằng: — « Con đã đến Kim-môn-trấn ra mắt Phó Tổng-Binh và giao văn thơ. Người có gởi về một đạo biểu-chương cho Thánh-Thượng và bòn văn thơ cho cha. Người hẹn nội ngày ấy sẽ cất binh lên đường. »

Nhạc Nguyên-Soái tiếp lấy đạo biểu-chương và bức văn thơ xem xong, kể Nhạc-Vân bẩm rằng: — Hồi nầy con lên nữa núi, chợt thấy bảy tấm miễn-chiến-bài. Con chắc ai lén treo dặng làm cho nhục nhã oai danh của họ Nhạc nhà ta, con lấy làm tức giận đã đập bễ ráo. Xin cha ra lệnh tra xét coi ai treo đó và cứ theo quân pháp xử người ấy mà răn kẻ khác.

Nhạc-Phi nghe nói nổi giận phùng phùng, nạt vang rền như vậy: — Mi quả là loài nghịch tử! Lệnh của ta ra, trong thiên hạ ai là kẻ dám nghịch. Nay miễn-chiến-bài của ta dặng treo, sao mi dám cả gan đập bễ nát bết? Mi đã phạm quân lệnh thì cứ theo quân pháp mà trị tội mi. *Đao phủ quân đâu! Hãy dẫn nó ra chém đầu làm lệnh!*

Chúng tướng cả kinh đồng bước ra một lượt mà cang rằng: — Công-tử tuổi hởi còn thơ ngây, chưa thuộc quân lệnh cho hết, vả tánh còn nóng nẩy cang cường chẳng hởi đi hởi lại ngộ phạm quân lệnh lần thứ nhứt, xin Nguyên-Soái thứ dung

phần này, sau còn vậy chúng tôi chẳng dám rồi giùm nữa.

Nhạc-Phi nói : — « Chúng tướng phải biết, nếu ta chẳng kéo ngay quân pháp mà trị tội con ta, thì mấy chục muôn binh này ta trị sao đặng ? »

Chúng tướng thất kinh ai nấy đều xằng vằng xéo véo, nhưng chẳng dám cãi lệnh Thống-Soái phải làm thinh mà chịu. Trong lúc bối rối ấy, Nguru-Cao lại bước ra quì xuống nói rằng : — Tôi có đôi lời muốn bẩm với Nguyên-Soái.

Nhạc-Phi nói : — Người muốn bẩm việc chi ?

Nguru-Cao bẩm : — Miền-chiến-bài của Thống-Soái dạy treo đó là sở dĩ tướng ta chẳng ai đánh lại Kim-đạn-Tử. Nay công-tử tuổi hỡi còn thơ ngây chưa thạo quân lệnh cho hết, nóng giận đập bễ bết, tôi tưởng khi phải xử như vậy thì mới đặng hoàn toàn mà tướng sĩ mới phục : “ Nhạc-Vân đập miền-chiến-bài thì Nhạc-Vân phải có sức trừ Kim-đạn-Tử. Nếu như Nhạc-Vân quả nhiên thắng Kim-đạn-Tử thì lấy công ấy mà trừ tội kia, nhược bằng đánh không lại thì sẽ chiếu theo quân pháp mà chém, nhằm chẳng muôn chi. ” Nếu như Thống-Soái chẳng nhận cho lời tôi là do nơi công lý mà nói, cứ chém đại Nhạc-Vân, tôi e có ba điều bất lợi cho nước nhà. Một là : thương tình phụ tử : công-tử chết rồi Thống-Soái an lòng sao đặng mà điều binh khiển tướng ! Hai là : Thánh-thượng và bọn ta còn bị khốn đây, Ngột-Truật còn vây đó, nếu vì chuyện nhỏ mà giết một viên đại tướng thì bất lợi cho quân ta biết mấy ! Ba là : người ngoài hay đặng vì một việc đập bễ miền-chiến-bài mà đi giết con, sao cho khỏi sự đồn tiếu xa gần. Xin Nguyên-Soái xét lại mà nhậm lời tôi, cho Nhạc-Vân ra trận đánh cùng Kim-đạn-Tử thử coi.

Nhạc-Phi nói : — Lời người nói hữu lý, nhưng người dám bảo lãnh rằng nó không trốn chẳng ?

Nguru-Cao bẩm : — Tôi xin bảo lãnh việc ấy.

Nhạc-Phi nói : — Phải có tờ bảo trạng ta mới chịu.

Nguru-Cao nói : — Tôi chẳng biết viết, vậy xin Thang nhị-ca chịu phiên viết giùm cho chú cháu tôi.

Thang-Hoài viết giùm tờ bảo trạng, Nguru-Cao tiếp lấy làm dấu ký tên dưng cho Nguyên-Soái. Nhạc-Phi thâu chấp xong, khiến đao phủ quân mở trời cho Nhạc-Vân và khiến Nguru-Cao cùng ra trận với Nhạc-Vân.

Nguru-Cao và Nhạc-Vân vừa ra khỏi viên-môn, chợt thấy quân canh phòng đi đến, sắp vào dinh báo việc. Nguru-Cao

chặn lại hỏi rằng : — Mi muốn vào báo việc chi ?

Tên quân ấy bẫm : — Hườn-Nhan Kim-đạn-Tử đến dưới chơn núi khêu chiến, nên tôi đến cho Đại lão-gia hay.

Nguru-Cao nói : — Hãy vào báo cho Đại lão-gia hay đi.

Tên quân ấy đi rồi Nguru-Cao kể miệng vào tai Nhạc-Vân nói nhỏ rằng : — Chú có một phép hay, dạy cháu phải nhớ lấy. Như cháu đánh với Kim-đạn-Tử mà hơn nó đặng thì tốt, nếu rũi chẳng hơn nó thì cháu phải xông dinh Phiên, trốn tuốt về nhà với bà nội thì mới yên việc.

Nhạc-Vân cảm ơn Nguru-Cao dạy biểu, rồi hai chú cháu đều lên ngựa dẫn binh xuống núi. Đến nơi Kim-đạn-Tử hỏi rằng : — Mi tên họ chi xưng cho ta biết rồi sẽ đánh.

Nhạc-Vân nói : — Nhạc Nguyên-Soái Đại công-tử Nhạc-Vân là ta đây.

Kim-đạn-Tử nói rằng : — Té ra mi là Nhạc-Vân sao ? Ta muốn tìm bắt mi, mi lại đến nạp mạng, chớ chạy !

Dứt lời cử hồn-thiết-chùy đánh Nhạc-Vân. Nhạc-Vân cũng hơi lảng ngân-chùy đỡ đánh. Bốn trái chùy lên xuống qua lại liên liên ; cặp lảng-ngân-chùy bay vù vút làm cho muôn đạo bạch quang tỏa ra sáng ngời, còn cặp hồn-thiết-chùy đảo lẹ quá chong chóng đổ những lảng hắc khí ra đen kịt ; bạch quang với hắc khí chen lộn liên tiếp nhau làm cho muôn quân đứng coi đó hết thấy mình của hai viên tiểu tướng ấy. Hai bên đánh vùi với nhau trên bốn mươi hiệp chưa định hơn thua. Nhạc-Vân và đánh và ngâm nghĩ rằng : -- Thăng Phiên nhỏ này võ nghệ thiết cao cường sức lực quả nhiên hùng tráng, hèn chi cha ta biểu treo miên-chiến-bài cũng phải.

Hai viên tiểu tướng đánh vùi với nhau đặng tám mươi hiệp dư. Nhạc-Vân sức đà gần đuối, đánh yếu đỡ chậm lần lần. Nguru-Cao đương lược trận thấy Nhạc-Vân ngán đỡ chùy Kim-đạn-Tử hết muốn nổi, trong lòng rối loạn chẳng biết làm sao, quỳnh quá phải la bậy lên rằng : -- « Bớ cháu ! Hãy giết phứt nó đi, đừng để cho nó tẩu thoát ! »

Kim-đạn-Tử đương lúc dặt chí, nghe kêu tướng lầm là Vương-thúc Ngột-Truật kêu gọi dặng giục lòng mình, day đầu ngó ngoái lại, Nhạc-Vân lẹ tay xán xuống một chùy rất mạnh trúng nhằm vai, Kim-đạn-Tử rơi xuống ngựa. Nhạc-Vân vội vã nhẩy theo rút gươm đâm thêm một cái chết tươi, cắt đầu đeo vào lưng nhẩy lên ngựa trở về núi. Chú cháu lấy làm mừng rỡ, dắt nhau vào trường phục

lịnh. Chúng tướng đều khen tài Nhạc-Vân, Nguyên-Soái cũng tha tội vì quân lịnh kia, rồi dạy quân sĩ đem thủ cấp Kim-đạn-Tử bêu mà làm lịnh.

Khi Nhạc-Vân đã cắt lấy thủ cấp Kim-đạn-Tử đem về núi, binh Phiên áp nhau ra khiên thầy về đại-doanh cáo cấp. Ngột-Truật cùng các Lang-Chúa hay tin đều tụ đến xung quanh thấy Kim-Đạn-Tử mà khóc rống lên rất nên thảm thiết. Ngột-Truật khiến thợ mộc làm một cái đầu bằng cây dáng hương tháp vào cổ, và dùng gấm vóc lân liệm tử tế, sai người phò về bờn quốc. Ngột-Truật thấy danh tướng của mình đã thất, trong lòng rối loạn, thương nghị với quân-sư Hấp-mê-Xuy rằng: — Nếu dây-dura ở đây lâu ngày, binh cần vương của nhà Tống ở các nẻo kéo đến vây phủ chúng ta thì làm sao mà thoát cho khỏi?

Hấp-mê-Xuy châu mày thở ra một cái mà rằng: — Tôi đã kể cùng mưu tợn, nhưng thiết tướng thịt đã kề gần tôi miệng chẳng lẽ bỏ qua, bọn ta nên đánh liều một trận coi ra thế nào rồi sẽ liệu.

Ngột-Truật làm thình, trong lòng bồi hồi, mặt mày ủ ê.

Đây nhắc lại Nguyên-Soái Hàng-thế-Trung cùng Lương phu-nhơn, sau khi thất thủ Lương-lang-Quang, bị bọn gian thần lộng quyền cất chức, cũng cam tâm dặc hai vị công-tử là Hàng-ngạn-Trực và Hàng-thượng-Đức về quê vui chữ an nhàn, tấm lòng trung nghĩa đối với tổ-quốc sơn hà chẳng bao giờ dờn đổi. Chừng nghe Nhị-Đế mộng trần trong nước rối loạn, Hàng-thế-Trung và Lương phu-nhơn, mới tụ tập binh mã chiếm giữ một góc biên-thùy chờ lúc đem thân hữu dụng ra giúp nước nhà. Sau khi nghe Nhạc Nguyên-Soái vừa thâu phục Hà-nguơn-Khánh, kể có Thánh-chỉ sai đi dẹp bọn Dương-Mi ở Hồ-Quảng, bờ vùng Nhữ-Nam như làm cỗ chưa moi rẻ, bọn Tào-Thành, Tào-Lượng lại dấy lên. Hàng-thế-Trung và Lương phu-nhơn thấy vậy ra tay quét sạch vùng Nhữ-Nam, thâu phục được bọn Tào-Thành, Tào-Lượng, Hạ-Vỏ và Giãi-Vân, quyết đem công ấy hiến triều-đình dặng trừ tội xưa kia. Dè đâu khi thâu phục bọn Tào-Thành và mười muôn binh mã vừa xong, kể nghe Kim-Lăng thất thủ, Thánh-Thượng bị khồn nơi Ngưu - đầu - Sơn. Hàng - thế - Trung cùng Lương phu-nhơn kéo rốc binh mã noi theo đường thủy quyết đi bão giá. Binh kéo đến Hôn - Dương cách Ngưu - đầu - Sơn chừng năm mươi dặm ngoài, an dinh hạ trại, Hàng-thế-

Trung thương nghị với Lương phu-nhơn cách tấn binh đến bảo giá. Lương phu-nhơn bàn rằng: — Tuy Thánh-Thượng bị khờn nơi Ngưu-dầu-Sơn là việc rất nên quan-hệ cho nước nhà mặc dầu, chớ đã có Nhạc-Thống-Soái cùng bọn anh hùng thũ hạ cũangài đến đó bảo giá. Theo ý tôi tưởng thì tướng-công nên sai người đến báo trước cho Nhạc Thống-Soái hay, đặng người tâu lại với Thiên-tử coi định đặt lễ nào ? Như Thánh-Thượng muốn cho bọn ta đến bảo giá, thì ta sẽ kéo binh đến, còn lượng thánh muốn sai bọn ta đi đồn binh nơi nào thì ta sẽ vưng theo. Chẳng hay tướng công nghĩ có phải chăng ?

Nguyên-soái Hàng-thế-Trung nói: — « Phu-nhơn luận vậy thật là chí lý, đề tôi thảo một đạo biểu chương và một bức văn thơ sai người đem cho Nhạc Thống-Soái coi ra thế nào ? »

Dứt lời đi viết thơ và niêm phong lại cẩn thận kêu chúng tướng mà hỏi: — Ai dám xông dinh Phiên đem thơ lên Ngưu-dầu-Sơn chẳng ?

Nhị công-tử tên Hàng-ngạn-Trực bước ra xin đi. Hàng-thế-Trung cho đi, bèn giao biểu-chương và văn thơ cho con, dặn dò con đòi ba phen phải đề phòng cho lắm. Hàng-ngạn-Trực vưng lịnh, bái biệt mẹ cha, xách hồ-dầu-thương lên ngựa nhắm Ngưu-dầu-Sơn giục vó. Nhị công-tử Hàng-ngạn-Trực năm ấy mới mười sáu tuổi, võ nghệ cao-cường, sức mạnh muôn người khó địch. Đi được chừng vài mươi dặm, thoạt nhiên thấy một viên Tổng-tướng ở phía trước quất ngựa chạy mù đến, vừa tới gần lại kêu nói rằng: — Tiểu khách-quan ! Trở lại chạy cho mau, có binh tướng Phiên rượt gần tới kia cả !

Hàng-ngạn-Trực thấy viên lão tướng ấy và nói và chạy bay coi ra tuồng sợ sệt thì bực cười xòa. Công-tử vừa muốn chạy theo kêu hỏi căn do, chợt thấy một viên Phiên tướng bộ tịch hun tợn đương bay ngựa chạy gần đến. Hàng-ngạn-Trực vồ ngựa xông tới cản đường đâm nhâu. Phiên tướng cũ còn dở đánh, mới dở có mấy thương mà hai tay đã bãi hoải. Hàng-ngạn-Trực đâm lia cho mấy thương nữa, Phiên tướng ngăn đỡ hết nổi cả kinh vừa muốn quày ngựa chạy, Hàng-ngạn-Trực dang thần lực đâm tới một thương trúng ngay ngực và vít luôn xuống ngựa, nhảy theo rút gươm cắt lấy thũ cấp buộc vào lưng. Viên Tổng tướng thấy Hàng-ngạn-Trực đã giết dặng Phiên tướng bèn trở lại xuống ngựa xá một xá và nói rằng: — « Tiểu tướng-quân đã giết

đặng Kim quốc Đại thái-tử Niêm-Hãn mà cứu tôi khỏi chết tôi rất cảm ơn. Chẳng hay tiểu tướng-quân tên họ chi, xin cho biết đặng ghi vào dạ.

Hàng-ngạn-Trực nói: — Tôi chưa đặng biết lão-tướng-quân là ai, xin bày tỏ tên họ cho tôi biết trước và duyên cớ làm sao mà phải bị thảng Niêm-Hãn này rượt như vậy?

Lão-tướng ấy trả lời: — Tôi là Ngẫu-đường-Quang Tổng-binh, họ Kim tên Tiết. Tôi vưng lệnh Nhạc Thống-Soái đem binh đến Ngưu-đầu-Sơn bảo giá, dè đâu vừa tới cửa dinh Phiên, bị thảng Niêm-Hãn chặn đánh. Tôi già yếu đánh chẳng lại nó, bị nó rượt chạy đến đây, may nhờ tướng-quân giết nó mà cứu tôi, phải không tôi cũng bị nó giết rồi!

Hàng-ngạn-Trực nghe nói vội vã xá Kim-Tiết mà rằng: — Nói vậy ngài là Kim Tổng-binh mà tôi không biết, nên dả thất lễ, xin ngài miềng lỗi cho.

Kim-Tiết nói: — Tiểu tướng-quân chớ nên khiêm nhượng xin cho tôi biết tên họ với.

Hàng-ngạn-Trực nói: — Cha tôi là Lưỡng-lang-Quang Nguyên-Soái Hàng-thế-Trung, mẹ tôi là Ngủ-quân Đô-Đốc Lương-thị phu-nhơn, tôi đây là con thứ tên Hàng-ngạn-Trực. Nhơn vưng lệnh cha tôi đem thơ lên Ngưu-đầu-Sơn mà dưng cho Nhạc Thống-Soái nên mới gặp ngài tại đây.

Kim-Tiết nói: — Té ra Hàng công-tử mà tôi chẳng biết nên dả thất lễ. Tôi nay là bại quân chi tướng, còn mặt mũi nào dám đến bái kiến Thái-thượng cùng ra mắt Nhạc Thống-Soái. Tôi muốn thảo một đạo biểu-chương và một bức thơ-nhà gởi riêng cho em bạn rề tôi là Thống-Chế Ngưu-Cao đặng cậy công-tử rộng lòng đem đến Ngưu-đầu-Sơn giùm, chẳng hay có làm nhọc lòng công-tử lắm chẳng? Còn tôi sẽ đóng binh tại đây mà hầu chỉ.

Hàng-ngạn-Trực nói: — Cũng là việc thuận tiện, có chi gọi là nhọc lòng, Tổng-binh hãy thảo sớ và thơ nhà đi, tôi sẽ đem đi cho.

Kim-Tiết hỏi hã thảo sớ và viết thơ tư giao cho Hàng công-tử. Hàng-ngạn-Trực tiếp lấy cất kỹ vào mình, buộc chắc thũ cấp Niêm-Hãn vào lưng, và lên ngựa và nói với Kim-Tiết rằng: — Con ngựa của thảng Phiên-Chúa đó tốt lắm, sao ngài chẳng bắt mà dưng?

Kim-Tiết nói: — Để tôi bắt đem lại cho công-tử đổi ngựa đặng lên Ngưu-đầu-Sơn cho chóng.

Hàng-ngạn-Trực nói: — Ngựa tôi đương cỡi cũng hay lắm.

Kim-Tiết bắt ngựa của Niêm-Hãn mà cỡi, đưa Hàng công-

từ một đồi xa, đến ngã ba chỉ đường cho Hàng công-tử đi và nói rằng : — Binh Phiên đóng dinh trại bao trùm chơn núi, Công-tử đi đến đó khá tua cần thận cho lắm.

Hai đảng chia tay : người trở lại lo an dinh đặng chờ Thánh chỉ, người đi tới xông vào phá dinh Phiên đặng lên Nguru-đầu-Sơn.

Muốn biết Hàng-ngạn-Trực xông vào dinh Phiên ra thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.

— — — — —
HỒI THỨ 43
— — — — —

*Tiền quý khách, tiểu anh-hùng kết bằng hữu,
Tặng cầm nang, lão hòa-thượng lậu thiên cơ.*

Hàng-ngạn-Trực đơn thân độc mã chạy vừa tới cửa dinh Phiên cứ việc buoi hồ-đầu-thương đánh thốc vào và hét lên rằng : — « Có Lưỡng-lang-Quang Hàng Nguyên-Soái bị công-tử đến phá dinh bây đây ! »

Một cây hồ-đầu-thương tả xông hữu đụt, trước đở sau ngăn, tới lui qua lại vùng vục dường như sấm chớp, nào binh mã tướng tá chi của Phiên cũng đều chẳng ngăn trở nổi. Hàng-ngạn-Trực đánh riết qua thấu bên kia dinh, chạy tuốt lên Nguru-đầu-Sơn. Binh Phiên sẵn sốt hối hã chạy vào cáo cấp với Ngột-Truật rằng : — Đáng kinh khủng thay ! Có một thằng tiểu Nam-Mang nào mới đến, chẳng biết nó giết Đại Lang-Chúa hồi nào mà tôi thấy nó buộc thủ cấp trong lưng ! Nó mới đánh phá xông dinh mà lên núi đây.

Ngột-Truật nghe báo sợ sệt lo rầu chi xiết kể, hối quân sĩ đi tìm thầy của Niêm-Hãn lượm đem về lo việc tần liệm.

Còn Hàng-ngạn-Trực vừa lên đến Hà-diệp-Lãnh bỗng thấy tướng sĩ đương phòng thủ chốn ấy căn lại tra gạn kỹ càn rồi mới chịu cho lên. Đến đại-doanh cây viên-môn quan vào trong thông báo. Nhạc Thống-Soái cho mời vào. Hàng-ngạn-Trực theo viên-môn quan vào trước quì xuống làm lễ và bẩm rằng : — Tôi vưng lệnh cha tôi là Hàng-thế-Trung đến thăm Thống-Soái và có một đạo biểu chương nhờ Thống-Soái dựng lên Thánh-Thượng. Dọc đường tôi gặp Ngẫu-dương-Quang Tổng-binh là Kim-Tiết bị Niêm-Hãn rượt, tôi chặn Niêm-Hãn lại đánh giết, cắt lấy thủ cấp đem dâng cho Thống-Soái. Kim Tổng-binh còn đóng binh

cách đây lối vài mươi dặm hầu chĩ. Người có gởi một đạo sớ vấn-an Thánh-Thượng và một bức thơ nhà cho Nguru tướng-quân.

Nhạc-Phi tiếp bốn chương và văn thơ, tỏ vẻ hân hoan mà rằng : — Linh-tôn có công tảo trừ bọn cường khấu Tào-Thành, Tào-Lượng, nay công-tử lại lập dựng cái đại công này thì Bồn-soái rất mừng cho, vậy để Bồn-soái đặc công-tử đến yết kiến Thánh-thượng mà hầu chĩ cho rõ ràng.

Dứt lời bước xuống đở Hàng-ngạn-Trực dậy dắt lên Ngọc-hư-Cung vào triều kiến vua Cao-Tôn, dâng hai đạo biểu-chương và tâu luôn việc Hàng-ngạn-Trực giết dựng Niêm-Hãn cho vua nghe. Cao-Tôn cả đẹp phũ dụ một đôi lời rồi day lại hỏi Thái-sur Lý-Cang rằng : — Cha con Hàng-thế-Trung đã lập nên công cả, nay phong thưởng chức tước chi mới xứng công ấy ?

Lý-Cang tâu rằng : — Xưa kia Hàng-thế-Trung thất thủ Lương-lang-Quang tuy có tội nhưng thế bất dặt dĩ, nay có công dẹp bọn Tào-Thành thì nên phục chức cũ lại cho người và phu-nhơn. Còn Hàng-thượng-Đức và Hàng-ngạn-Trực đều phong cho chức Bình-Lỗ-Tướng-quân, khiến cha con dẫn bốn bộ binh mã đi lấy Kim-Lãng lại và trấn thủ nơi ấy, chờ khi Thánh-giá hồi trào sẽ gia phong thêm nữa.

Cao-Tôn nhậm lời, hạ chĩ phong thưởng y theo lời Lý-Cang đã tấu. Nhạc-Phi và Hàng-ngạn-Trực đều bái tạ lui về. Đến đại-doanh Hàng-ngạn-Trực từ biệt Nhạc Nguyên-Soái trở về phục lệnh. Nhạc-Phi nói : — Bồn-Soái muốn Lưu công-tử ở lại đây chơi đôi ba bữa cùng chúng tướng, ngặt vì công-tử đương có mạng vua trong mình chẳng nên trễ nãi.

Dứt lời kêu Nhạc-Vân mà dạy rằng : — Con hãy đưa công-tử ra khỏi dinh Phiên vài dặm rồi sẽ trở về.

Nhạc-Vân phụng mạng lên ngựa cùng đi với Hàng-ngạn-Trực xuống núi. Đi gần đến dinh Phiên, Hàng-ngạn-Trực nói với Nhạc-Vân rằng : — Xin công-tử chớ nhọc công đưa đón làm chi, hãy trở về núi để cho tôi đi một mình cũng dặng.

Nhạc-Vân nói : — Có lệnh cha tôi dạy đưa công-tử ra khỏi dinh Phiên, tôi đâu dám cãi.

Hàng-ngạn-Trực căn đôi ba phen, Nhạc-Vân cũng nhứt định không nghe và nói rằng. Để em vào phá dinh Phiên mà đưa anh đi.

Và nói và buời song chùy đánh phá tung bùng và hét lên rằng : — Hãy tránh đường cho ta tiễn khách !

Binh Phiên nhìn biết là người đánh thác Điện-hạ Kim-đạn-Tử bữa hôm, ai nấy đều vỡ mặt kinh hồn chạy tránh vệt ra hai bên để đường cho hai vị tiểu tướng-quân đi. Đứa nào chậm chơn đều bị bể óc què tay, chẳng một ai dám trở mồi chi ngăn đón. Hai vị công-tử đi ngang dinh Phiên như đi qua đồng trống. Hàng-ngạn-Trực thấy vậy ngẫm thầm rằng : — Quả là một trang anh hùng dưới thế, oai võ trên đời, tiếng đồn chẳng sai. Thôi để ta đưa va trở về núi cho rõ cái oai danh của ta với đời.

Nghĩ rồi nói với Nhạc-Vân rằng : — Em mong ơn anh đưa ra khỏi dinh Phiên, lẽ nào nỡ để anh trở về một mình, xin để em đưa đi cho có bạn.

Nhạc-Vân không chịu, Hàng-ngạn-Trực không nghe, quyết đưa vào. Bất dẫu dĩ Nhạc-Vân phải để cho Hàng-ngạn-Trực đưa. Hàng-ngạn-Trực vỗ ngựa hươi thương xông vào trước gặp ai đâm nấy, binh Phiên bị chết rất nhiều bay hồn mất vía, chạy vệt ra tránh đường đi của hai viên tiểu-tướng xa lắc, bộn vào cũng như chuyển ra, chẳng nhọc sức chút nào. Ra khỏi dinh Phiên, Hàng-ngạn-Trực nói với Nhạc-Vân rằng : — Anh hãy lên núi đi, đợi cho em trở về.

Nhạc-Vân nói : — Tôi cảm ơn anh đã có lòng cùng tôi, để tôi đưa anh ra mới phải.

Hàng-ngạn-Trực từ chối năm bảy phen, nói thế nào Nhạc-Vân cũng chẳng chịu nghe, vì chủ thì đưa khách có đâu khách lại đưa chủ. Nhạc-Vân cứ việc quày ngựa chạy trước vào dinh Phiên đánh phá lung tung. Binh Phiên đã bị nhiều phen đều sợ hãi để đường thiệt rộng cho hai người đi thông thả, đứa nào lỡ quờ đến gần đều bỏ mạng. Ra khỏi dinh Phiên, Hàng-ngạn-Trực muốn đưa Nhạc-Vân trở vào nữa, nhưng Nhạc-Vân nói rằng : — Nếu hai ta cứ đưa nhau qua lại mãi như vậy, biết bao giờ anh về cho tới nhà. Thế gian khó tìm cho gặp sự chí khí tương đầu như đôi ta đây, vậy tôi muốn cùng anh kết nghĩa kim băng, chẳng biết anh nghĩ ra thế nào ?

Hàng-ngạn-Trực cả mừng nói rằng : — Em cũng muốn việc ấy, ngặt vì người cao sang kẻ thấp hèn, sợ e khó sánh.

Nhạc-Vân nói : — Anh chớ nên phân tiếng ấy. Anh hùng trong bốn biển ai luận việc sang hèn bao giờ !

Hai người vào rừng xuống ngựa bốc đất làm nhang, lạy trời đất tám lạy kết nguyện huynh-đệ với nhau : Hàng-ngạn-Trực lớn làm anh, Nhạc-Vân nhỏ tuổi làm em. Rồi

đó hai người giã nhau ai về đường nấy.

Nhạc-Vân nhứt nhơn nhứt mã trở vào xông phá dinh Phiên mà về núi cũng chẳng gặp đều chi trở ngại. Tại làm sao mà Hàng-ngạn-Trực và Nhạc-Vân đi ngang qua ngang lại dinh Phiên đã mấy phen, chẳng thấy bọn đại tướng Phiên ra ngăn đón cùng là xua binh ra vây chặc lại? Số là lúc ấy mới đem thầy của Đại Lang-Chúa Niêm-Hản về đại-doanh, chúng Lang-Chúa cùng Ngột-Truật đương khóc, chúng tướng đều tề tựu nơi đó chia buồn cùng lo việc lẫm liệt tử tế dặng sai người phò về nước, nên chẳng một ai điều khiển sự ngăn đón hai vị công-tử. Nhạc-Vân về đến núi, vào đại-doanh phục lệnh, thuật việc đưa Hàng-ngạn-Trực và việc kết nghĩa kim-băng với nhau cho cha nghe. Nhạc-Phi đem lòng mừng rỡ.

Hàng-ngạn-Trực về đến Hớn-Dương, xuống thuyền phục lệnh Hàng Nguyên-Soái và bẩm rằng : — « Nhờ Nhạc Thống-Soái dẫn con vào yết kiến Thiên-tử và đem công trạng của cha con mình báo tâu với Thiên-tử nên Thiên-tử phục chức lại cho cha với mẹ và phong hai anh em con làm Bình-lô-tướng-quân. Thánh-Thượng truyền chỉ sai bọn ta đi lấy Kim-Lăng lại và trấn thủ nơi ấy, chớ chẳng cần đến Ngưu-đầu-Sơn. »

Công-tử lại thuật đều nghĩa khí của Nhạc-Vân và việc kết nghĩa đệ-huynh với nhau lại cho cha mẹ nghe. Hàng-thế-Trung và phu-nhơn đều vui mừng, cảm ơn Nhạc Thống-Soái và khen ngợi Nhạc-Vân chẳng cùng. Rồi đó lo chỉnh đốn chiến thuyền, truyền lệnh nhằm Kim-Lang chẩy tới (1).

Thuyền đi chẳng dặng mấy ngày, xảy thấy quân thám tử trở lại đón báo tin rằng : — Con quan Lưu-thú là Tôn-Phương (2) đã dấy binh đánh đuổi bọn Tào-Vinh, Hồ-Kiệt lấy Kim-Lăng lại dặng, hiện nay đương trấn thủ tại đó.

Hàng-thế-Trung nghe vậy hỏi phu-nhơn rằng :

— Bây giờ ta phải liệu tính thế nào ?

Phu-nhơn trả lời : — Theo ý tôi tưởng ta nên đem hết chiến thuyền đến đóng tại Lang-phục-Sơn (3) và cất thủy trại tại đó, để đón đường Ngột-Truật trong lúc nó bại binh chạy về Kim-quốc. Ấy là ý tôi tưởng như vậy, nhưng thuở nay tôi từng nghe trên núi Kim-Sơn gần nơi đó có một ông

(1) *Chảy* là tiếng nói theo động nhà binh, nghĩa là đi, chạy, kéo đến.

(2) Con của Tôn-Trạch.

(3) Tại khúc sông Dương-tử-giang gọi là Trường-giang.

hòa-thượng đạo cao đức cả, pháp-danh là Đạo-Duyệt (1), biết hết điều quá khứ vị lai. Chúng ta nên tiện đường đến đó cầu người chỉ giùm đều họa phước trong buổi tương lai của ta ra thế nào rồi sẽ nhứt định.

Hàng-thế-Trung nói: — Tôi cũng đồng ý với phu-nhơn, hãy khiến trẻ sớm sanh lễ vật cùng hương đăng trà quả dâng đi cho sớm.

Hai vợ chồng Hàng Nguyên-Soái đến núi Kim-Son, giao chiến thuyền cho nhị-vị công-tử giữ gìn, tuốt lên chùa vào đại diện sắp bày lễ vật, đốt đèn hương lên vái lạy Phật Trời rồi bước lần ra sau phương-trượng dặng ra mắt thầy Đạo-Duyệt thiền-sư. Thiền-sư đón làm lễ rước vào mời ngồi trà nước. Hàng-thế-Trung đem chuyện đã xảy ra trong lúc tiền nhứt mà thuật rỏ rồi cho thiền-sư nghe và hỏi rằng: — Bởi tôi còn hồi hộp về buổi hậu nhứt nên đến cầu thầy từ bi chỉ giùm đều họa phước cho.

Đạo-Duyệt thiền-sư đáp: — Tương lai của Nguyên-Soái và phu-nhơn đều ở nơi mấy câu kệ trong bức cầm-nang này, hãy đem về mà coi, ắt có đều ứng nghiệm.

Hàng-thế-Trung hai tay tiếp lấy cầm-nang, bái biệt thiền-sư xuống núi về thuyền. Đến nơi giở ra xem với phu-nhơn thì thấy mấy câu kệ như vầy: (2)

Lão long cũng nội khởi ba đào,
Hạt giao nhứt phẩm lập đương trào.
Hà lự Kim-nhơn noa bất trú?
Tàu mã đương tiên vấn lộ điều.

Phàm thơ tiên hay là kệ phật cho người trần thế, tuy là tỏ rành sự tương lai của mình cầu xin trong đó, nhưng thường có nhiều chữ nghĩa lý ẩn vi, việc đã xảy ra rồi đọc lại thì hiểu rõ ràng, mà đương lúc ấy ít kẻ đoán cho ra. Cũng như bài kệ trên đây, nếu lấy bốn chữ đầu của bốn câu ấy mà kết lại thì thành ra *Lão-Hạt-Hà-Tàu*, chỉ nghĩa ông Đạo-Duyệt tiên tri rằng ngày sau Ngột-Truật sẽ do theo đường sông Lão-Hạt mà chạy thoát về nước. Nhưng mà Hàng-thế-Trung bị mắt phàm trí tục hay là tại lòng chẳng thành nên chẳng thấy dặng. Khi về thuyền đọc bài kệ ấy đôi ba lần chẳng hiểu nghĩa lý chi, Hàng-thế-Trung vùng cười dài một hơi và chê rằng: — Chú hòa-thượng này hữu danh vô

(1) Học trò của ông Chí-Minh Trưởng-Lão ở núi Lịch-Tuyền ngày xưa.

(2) Bài kệ này cốt yếu nơi bốn chữ đầu là: "*Lão-Hạt-Hà-Tàu*" nghĩa: "*do theo sông Lão-Hạt mà chạy*" nên chẳng cần dịch ra quốc-âm.

thiệt, tiếng đồn khen ỏi tai mà chẳng biết cớ rât gì ráo ! Bài kệ có mấy chữ mà viết trật bộa bàn, rõ ràng là kẻ dốt nhờ bọn ngu muội tin nguồn thái quá mới thành danh như thế !

Lương-Hồng-Ngọc nghe nói làm thình. Hàng Nguyên-Soái y theo lời phu-nhơn đã bàn lúc trước khi lên Kim-sơn-tự, truyền lệnh cho đạo chiến thuyền của mình dời qua bên Lang-phục-Sơn ngang núi Kim-Sơn đóng lại, lên bờ lập thũy trại ở giữa khúc ấy. Lại sai thám tử đi dò tin tức bên Kim-Lăng và trên Nguru-dầu-Sơn.

Trong lúc ấy Nhạc Thống-Soái bình yên ở trên Nguru-dầu-Sơn chờ các nẻo binh cần-vương hội đến đủ sẽ ra binh đánh một trận, quyết bắt Ngột-Truật cho được mới nghe.

Khi ấy Ngột-Truật lo việc tấn liệm Niêm-Hãn xong, sai tướng phò linh cữu về Kim-quốc, ngày ngày buồn rầu, lo mưu định kế bàn bạc với quân-sư và chúng Binh-Chương, nhưng ai nấy đều chẳng nghĩ ra được kế chi gọi rằng hay. Cách vài ngày thoạt nhiên thấy thám-tử chạy bay về cáo báo rằng : — Tôi đã dò thám được tin rất quan hệ, hối hả về báo cho Lang-Chúa hay : hiện nay Nam-Cáng Nguyên-Soái là Trương-Tín đã kéo sáu muôn binh mã đến, Thuận-Xương Nguyên-Soái là Lư-Kỳ đem đến năm mươi muôn binh mã, Phó-Sứ Ngô-Giới và em va là Ngô-Lân có được ba muôn binh mã, còn kỳ dư Định-Hải Tổng-binh tên Hồ-Chương, Trọng-Sơn Tổng-binh tên Củng-Tương, Ngẫu-Đường-Quang Tổng-binh tên Kim-Tiết, Cửu-Giang Tổng-binh là Dương-Kỳ ; Ba-Dương Hồ-khâu Tổng-binh là Tạ-Côn, kẻ nhiều người ít đều kéo binh mã đến, cộng trên ba chục muôn, hội nhau lại cách đây chừng ba mươi ngoài dặm, phân ra bốn phía mà đóng dinh cất trại phòng thủ rất nên nghiêm nhặc.

Ngột-Truật nghe báo cả kinh ngồi suy nghĩ một hồi, kêu bốn vị Nguyên-Soái sai đi bốn phía thám-thính và xem địa thế coi hướng nào binh đóng óp dặng do đường ấy mà lui về nước. Bốn vị Nguyên-Soái phụng mạng đi chẳng bao lâu trở về phục lệnh. Do theo lời phúc bẩm của bốn người thì chỉ có hướng chánh Bắc có đường rộng lớn không binh Tổng phòng thủ, có thể kéo binh chạy được dễ. Ngột-Truật nắm chúng tướng lại biểu hiệu dụ cho ngũ dinh binh mã hay trước, sửa soạn dặng nay mai có quyết chiến với quân Nam-Mang một trận. Nếu liệu thế thắng nổi thì lướt tới, nhược bằng liệu thế thắng chẳng nổi thì phải do theo hướng chánh

Bắc mà lui binh. Dè đầu hướng chánh Bắc là nơi tử-địa chôn hết mấy chục muôn binh Kim-Phiên ! Ấy lỗi tại bọn thám mã Phiên chỉ dò thám trong vòng bốn mươi dặm trở lại, còn ngoài vòng năm sáu mươi dặm chẳng thám thính đến, nên chẳng biết hư thiệt lẽ nào. Lỗi tại chúng nó, nhưng tướng khi cũng là tại lòng trời xui nên có sự thế ấy.

Lúc ấy Nhạc-Phi ở trên Ngưu-đầu-Sơn độ chừng binh mã các nẻo cần-vương cũng đã tề tựu đến đã nhiều, lo sắp đặt binh mã xong xuôi, hạ chiến thư định ước ngày quyết chiến cùng Ngột-Truật. Sớm mai ngày ấy Nhạc Thống-Soái thính Thánh-giá ra khỏi Ngọc-Hư-Cung, xuống ngựa trước Linh-quang-Điện dặng lược trận. Thiên-Tử cỡi ngựa đứng giữa, các vị đại thần cũng cỡi ngựa đứng châu hai bên và coi giao chiến. Trước hết Nhạc-Phi truyền phóng đại pháo lên liên-thình dặng cho các đạo binh ở ngoài biết hiệu lệnh xua binh đánh vào, rồi binh trên núi sẽ tủa xuống ép binh Phiên vào giữa, mới trông dặng trợn thẳm. Quả nhiên ở ngoài các vị Nguyên-Soái và Tiết-đạt-Sứ cùng Tổng-binh nghe hiệu pháo đều diều động binh mã kéo tới đánh ập vào.

Ngày ấy vừa hừng đông nhứt, binh tướng Phiên đã cơm nước xong xuôi, Ngột-Truật nhóm hết các vị Lang-Chúa, Đại-tiêu Nguyên-Soái và chúng Bình-Chương đến truyền lệnh lên ngựa chỉnh tề, rồi giữa ba quân chúng tướng thế quân như vậy : — *Hỡi ba quân chúng tướng theo dưới cờ ! Cực nhọc bấy nay thâu đất Trung-Nguyên mười phần hết chín, sự phú quý vinh hoa đã thấy trước mắt, nay lẽ nào vì một thằng Nhạc Nam-Manq này mà các người chẳng đồng tâm hiệp lực bắt cho kỳ dặng sao ? Hỡi ba quân chúng tướng ta ! Phải rán liều chết, quyết chiến một trận này ! Bất Khương-Vương, thâu đoạt Trung-Nguyên, hưởng cuộc thái bình, quờn cao lộc cả, vinh thế ấm tử cũng một trận này ! Mà mấy năm công lao khó nhọc dài nắng dầm sương theo dưới cờ phải thả trôi theo dòng nước chảy cũng tại trận này ! Một trận này sống thì được sung sướng trên đời, mà chết cũng dặng sữ xanh ghi chép, ngàn năm hương khói hỡi còn thom. Phải hết lòng đánh giết, chớ nên dụ dục, hỡi ba quân chúng tướng Đại-Kim nước ta !*

Ba quân chúng tướng đều hấn hái la rập lên một tiếng rền trời, rồi đó nào tướng nào binh quay ra dàn trận một cách chỉnh tề.

Nhạc Thống-Soái truyền lệnh cho Hà-ngươn-Khánh, Thang-

Hoài, Trương-Hiến, Vương-Quới, Ngưu-Cao, Dư-hóa-Long, Trương-Hiến, Đồng-Tiên và Nhạc-Vân hợp nhau đi tiền đội. Còn mình thì đầu hết chúng tướng đi nhị-đội. Ai nấy đều lên ngựa sẵn sàng, vừa nghe tiếng pháo nổ thì đều chạy xuống núi xông vào dinh Phiên một lượt, dường như sóng tràn đất lở, đánh tới đầu binh mã Phiên vệt đến đó. Bọn tướng sĩ Phiên cũng gan dăm lạ thường, hễ vừa vệt ra thì vừa lấp lại, đánh cầm cự với tiền đội bên Tống rất lâu, tranh tới lui từ tất đất. Hai bên quân sĩ đều hao cực nhiều. Một lát bên Tống tấn bên Phiên thối, một lát bên Phiên tấn bên Tống thối. Kế đó Nhạc-Pai dẫn bọn hùng tướng đi nhị-đội vừa ào đến dường như lượng sóng thứ nhì đánh vãi vào hàng quân Phiên, làm cho chúng nó lần lần phải thối lui nhưng cũng cứ giữ hàng ngũ chỉnh tề, thà chịu chết chứ chẳng chịu chạy! Hai bên chém giết nhau thấy nằm lên nghìn máu chảy trơn đất, tiếng đồng tiếng sắt khắc nhau vang dầy, tiếng trống đánh quân reo nghe âm trời ỏi tai, chôn lấp những tiếng rên siết khóc than của bọn quân sĩ bị binh! Hai bên đánh nhau mù trời mịt đất một cách kịch liệt phi thường. Vừa lúc ấy các vị Tiết-đạt-sứ cùng mấy vị Tổng-binh kéo quân vừa đến bất ngoài đánh ập vào, khiến cho tướng Phiên phải quay bớt binh ra dặng chốngx ngăn mặt ngoài. Lúc ấy hàng ngũ bên quân Phiên có nơi lộn xộn, Tống tướng thừa thế đánh tran, ai nấy đều tảo gần lối cây cờ Soái của Nhạc-Pai. Còn Nhạc-Pai ngày ấy trở tai đa sát, một cây lịch-tuyền-thương viết chẳng biết mấy viên thương tướng Kim-Phiên, đâm quân sĩ chẳng biết muôn ngàn nào mà kể. Cao-Tôn và các vị đại thần đứng trên đầu non lược trận, hễ thấy cây cờ Soái của Nhạc-Pai bay đến đâu thì binh tướng Phiên tan rập đến đó; cây lịch-tuyền-thương buoi động tới lui qua lại vừa lẹ vừa hay, ở xa ngó thấy chẳng khác rồng lộn rần vùng.

Này ấy cây búa của Ngột-Truật chém chẳng biết mấy ngàn cái đầu của quân sĩ Tống, rần hết sức vây vùng trước hàng tướng sĩ dặng làm gương. Nưng mà thế cũng lực tận biết làm sao? Bên hàng tướng Phiên còn có mấy mươi viên, song chẳng dặng mấy tay tài lực xuất chúng như Ngột-Truật thì làm thế nào mà đương cho nổi một bọn đại danh tướng như là Hà-ngươn-Khánh, Dư-hóa-Long, Trương-Hiến, Nhạc-Vân, Đồng-Tiên, vân vân! Ngột-Truật trở hết tinh thần mà ngăn đón chẳng lại; hễ chớng đỡ chốnx này thì quân chốnx kia đổ, chạy đến tiếp ứox chốnx kia cho vững lại thì chốnx

này đồ !! Lần lần quân Phiên hàng ngũ đã loạn xạ, chạy dẫu này chạy dẫu nọ bị quân Tống chém giết không biết dẫu mà đếm kể cho xiết !

Vừa lúc ấy đạo binh của Nhạc-Phi đánh ra đã giáp với mấy đạo binh cần vương ở ngoài, trận thế Kim mười phần đã phá tan đặng bảy tám, sự đắc thắng đã chắc trong tay. Đương lúc tung hoành đâm giết, Nhạc-Phi chợt thấy cờ hiệu của Nam-Cáng Nguyên-Soái Trương-Tín và Thuận-Xương Nguyên-Soái Lưu-Kỳ bay phất phới gần đây, ngài liền sai bộ hạ là Trương-Bảo và Vương-Hoành đi thỉnh đến nghị việc. Nhị-vị Nguyên-Soái nghe kêu vội vàng giục ngựa đến ra mắt Nhạc Thống-Soái. Nhạc-Phi nói rằng : — Thế giặc đã gãy xương sống, tôi xin giao Thiên-tử cùng các quan đại thần lại cho nhị-vị, xin nhị-vị tức tốc dẫn bốn bộ binh bảo giá về Kinh, đặng tôi rượt theo giặc giết chúng nó cho tận tuyệt, trừ phức cái hậu hoạn nước nhà ta một lần này cho rồi.

Dứt lời dắt nhị-vị Nguyên-Soái lên Linh-quang-Điện yết kiến Thánh-thượng, tâu ý mình muốn cho Thánh-thượng rõ, từ biệt Thiên-tử rồi cùng Trương-Bảo, Vương-Hoành trở vào trong trận xua binh đánh giết đến nửa đêm. Binh tướng Phiên hết thế chống ngăn đều ném cờ bỏ giáp rút nhau chạy về hướng chánh Bắc. Nhạc-Phi truyền lệnh cho tướng sĩ rượt theo bất kể ngày đêm quyết bắt cho đặng Ngột-Truật mới nghe cho. Nhạc Thống-Soái chạy trước đuổi riết theo Ngột-Truật suốt cả đêm, qua ngày sau đến trưa vừa tới Kim-môn-trấn, thì có tiền-hành-quan Địch-Lôi của phó Tổng-binh Trấn ấy đón giết binh Phiên chẳng biết trăm ngàn nào mà kể.

Địch-Lôi mắng ham giết binh Phiên nên đồ ngậy, gặp Nhạc-Phi rượt binh Phiên vừa đến đó, cũng hơi chùy đập dũa. Nhạc-Phi và cửu thương đỡ luôn một hơi hơn mấy chùy và coi lại thấy là Tống-tướng, cả giận nạt lớn lên rằng : — Mi là Tống-tướng sao lại cả gan đón đường Bồn-Soái để cho binh Phiên chạy thoát vậy ?

Địch-Lôi nghe nạt dường như tỉnh ngậy, ngược thấy cờ hiệu, nhìn biết mình đánh lăm với Nhạc Thống-Soái, trong lòng kinh khủng, sợ mắc tội, hối hả bỏ chạy trốn mất biệt. Nhạc-Phi chẳng dừng vó, cho ngựa sai theo rượt riết Ngột-Truật. Ngột-Truật cùng quân-sư Hấp-mê-Xuy cứ cắm dẫu chạy theo đám binh tàn về hướng Bắc, bỗng nghe quân sĩ phía đằng trước khóc la rền rĩ. Ngột-Truật lấy làm sợ sệt

trong lòng, cùng quân-sư giục ngựa chạy riết tới trước coi việc chi. Chợt thấy một gãi trường-ương trước mặt, nhấp nhô sóng cuộn, chẳng có thuyền bè chi mà độ qua bên kia cho đặng, phần binh Tống ở phía sau đuổi nà gần đến ! Ngột-Truật hồn vía khắp khởi tay chơn rụng rời, ngửa mặt lên trời than rằng : — Trời khiến ta vào chinh phạt Trung-Nguyên làm chi mà đành dứt ta như vậy ? Từ buổi ta cất binh đến nay chưa có trận nào mà thất bại đến nước này ! Bây giờ phía trước sông lớn giăng ngang, phía sau binh đuổi theo, biết liệu làm sao bảo toàn cho ba quân chú-g tướng ?

Than vừa dứt lời, xảy đâu quân-sư Hấp-mê-Xuy tay chỉ, miệng thì kêu nói rằng : — Lang-Chúa đừng sợ ! Có thuyền bọn bàng dưới sông kia kia !

Ngột-Truật nghe nói ngó theo tay chỉ, quả thấy nhiều chiếc chiến thuyền cờ đề hiệu Kim-quốc đang chạy buồm gần tới lối ấy. Ai nấy đều mừng rỡ. Ấy là bọn Tào-Vinh và Đồ-Kiệt bị Tôn-Phương đánh đuổi khỏi Kim-Lăng, kéo binh xuống chiến thuyền chạy trốn vừa tới lối đó. Quân-sĩ trên bờ đua nhau kêu réo om sòm. Hấp-mê-Xuy cũng rần sức kêu rằng : — Hãy ghé vào cho mau mà cứu Lang-Chúa !

Dưới thuyền nghe kêu biết là binh Phiên, vội vàng hạ buồm lạo chèo vào bờ. Ngột-Truật, mấy vị Lang-Chúa, Hấp-mê-Xuy, bọn đại tiểu Nguyên-Soái và chúng Binh-Chương đồng nhảy xuống một thuyền. Còn ra thuyền mấy chiếc, quân sĩ tranh nhau ào xuống ; thuyền thì ít binh thì nhiều, sanh ra sự niếu kéo xô đẩy chẳng cho thuyền lia bến, nhiều kẻ bị lọt xuống sông chết chìm. Trong lúc trì kéo ấy binh Tống rượt theo gần tới, Ngột-Truật thấy vội lật đật truyền lệnh cho các thuyền xô ra khỏi bờ. Đau đớn thay cho một viên Chúa-tướng có lòng thương quân sĩ như Ngột-Truật trong lúc ấy ! Kia muôn vàn tiếng khóc than rền rĩ nghe ra thảm thiết biết bao, kia binh Tống kéo đã đến lùa giết binh Phiên như giết chuộc, đưa chạy ngược chạy xuôi, đưa nhảy xuống sông, đi lại cũng chẳng thoát khỏi cái chết ! Bao nhiêu quân sĩ bị bỏ sót lại bên bờ đều chết rạp chẳng sót một người ! Ngột-Truật đứng dưới thuyền thấy vậy lấy làm ghê ghớm bụm mặt lại khóc nghe ra đau đớn lạ thường (1).

(1) Người dịch-truyện dịch đến đây trực nhớ bài Đường-thi như dưới đây, chứng rằng Trung-Nguyên từ ngàn xưa đều bị các giống người ở vùng Tây-Bắc gọi là Hồ, Phiên vân vân xâm lấn luôn. Nhiều

Nhạc-Phi cùng chúng tướng rượt theo đến mé sông Hồn-Dương thì thấy Ngột-Truật đã độ đặng một mớ binh mã xuống thuyền mà tẩu thoát. Nhạc-Phi truyền lệnh an định hạ trại vừa xong, muốn sai người đi kiểm thuyền bè đặng rượt theo Ngột-Truật, xãy nghe tiếng kêu oan ngoài cửa dinh. Nhạc-Phi sai quan chánh-ty ra tra xét coi những ai kêu oan về việc chi. Quan chánh-ty tra xét rỏ rồi, trở vào bẩm rằng: — Bấy tám người chủ thuyền đến cáo Lâm-An Thông-phán là *Vạn-sĩ-Qua* và Đồng-tri là *La-vỏ-Tập* về vụ lén đem bớt lương thảo về nhà trong lúc giải đến đây rồi trở lại bắt mấy chủ thuyền bồi bổ cho đủ số dả xới bớt đó. Vì sự oan ức ấy nên chủ thuyền đến cầu xin Đại lão-gia xữ đoán cho.

Nhạc Thống-Soái truyền lệnh bắt tên *Vạn-sĩ-Qua* và *La-vỏ-Tập*. Quân-sĩ phụng mạng chạy ra thộp đầu hai đứa ấy dẫn vào bắt quì trước trưởng. Nhạc-Phi quở rằng: — Chúng người giải lương thảo đến đây sao chẳng chịu vào phục lệnh?

Hai đứa ấy bẩm rằng: — Chúng tôi giải lương vừa đến đây nghe tin quân Phiêu dương vây khốn Thống-Soái tại Ngưu-dầu-Sơn, chúng tôi liệu thể giải đến đó chẳng kham, sợ đều thất bát, nên phải đôn lương lại tại đây mà chờ lệnh. Dè đâu chờ lâu ngày, bị bạn chèo thuyền đông người ăn lẫn bồi hao bớt lương thực, nên tôi phải bắt các chủ thoàn đền bồi cho đủ số. Ấy là sự thật khai ngay xin quan Thống-Soái thứ dung cho chúng tôi nhờ.

Nhạc-Phi nghe nói trở trình nỗi giận nạt quân đao-phủ đem bọn nó ra chém đặng răn chúng. Đao-phủ quân vung lệnh áp tới trời quách lại dẫn đi. Hai đứa ấy kinh hồn hoảng vía khóc la rền rĩ. Nhạc-Vân và Trương-Hiến thấy vậy tội nghiệp vội vàng quì xuống bẩm rằng: — Bồi *Vạn-sĩ-Qua*

khí vào lấy đặng Trung-Nguyên lên ngôi Thiên-tử như Hốt-tát-Liệt thì-tổ nhà Nguyên v.v., Xem bài Đường-thi gọi là Lũng-Tây-Hành của ông Trần-Đào thì cũng rỏ một ít cái lực bành trướng hùng dũng của giống Phiêu buổi xưa:

Thệ tảo Hung nô bất cố thân,
Ngũ thiên điều cầm tán Hồ trần;
Khả lân vô định hà biên cốt,
Do thị xuân khuê mộng lý nhân.

Thích nôm:

Thề rửa Trung-Nguyên chí dám sai,
Ba quân chôn lấp dám trần ai,
Năm xương vô định bên sông đó,
Giác mộng hồng nhan nghĩ đó mà!

và *La-vồ-Tập* (1) thấy dinh trại binh Kim dày dưới chơn núi, chẳng dám giải lương đến. Tội xói bớt lương thảo của triều-đình thật đáng xử trăm, song nghĩ vì đồn lương lại một chỗ lâu ngày ắt hao hụt ít nhiều, xét ra cũng nên dung tình, cúi xin gia-gia xuống phước tha hai gã đặng toàn mạng.

Nhạc Thốn_u-Soái biểu Nhạc-Vân và Trương-Hiến đứng dậy rồi nói với hai thằng ô-lại ấy rằng : — Tội hai đứa bây xử trăm mới đáng, song hai đứa con (2) của ta có lòng háo sanh xin ta dung cho bây, vậy thì tội thác ta tha cho, chớ còn tội sống ta phải trừng trị mới đặng lẽ công bình.

Dứt lời nạt đao-phũ quân biểu cứ luật mà đánh. Quân-sĩ đề hai thằng ô-lại ấy xuống đánh mỗi đứa đủ bốn chục côn rồi đuổi về Lâm-An. Hai đứa lạy tạ ơn Thống-Soái tha giết đoạn hối bã ra khỏi dinh đi về Lâm-An.

Kế đó chợt thấy thám mã báo rằng : — Tội dọ dặng chắc tin Nguyên-Soái Hàng-thế-Trung cùng Phu-nhơn đình chiến thuyền đóng thủy trại tại Lang-phục-Sơn dặng đón đường về của Ngột-Truật, nên về bãm cho lão-gia hay.

Nhạc-Phi thướng tên thám mã ấy rồi nói thãm rằng : — “ Thôi ta phải nhường cái công bắt Ngột-Truật lại cho Hàng Nguyên-Soái, nhưng mà ta phải đề phòng khi Ngột-Truật lọt lưới mà bắt lại. ” — Nói rồi kêu Nhạc-Vân dậy rằng — Ta phát cho người ba ngàn binh mã ra Thiên-Trường-quang mai phục. Nếu như Ngột-Truật có lọt lưới của Hàng Nguyên-Soái, ắt nó do đường ấy mà về nước, người phải chặn lại đánh bắt cho được nó. Người chớ khá vi lịnh.

Nhạc-Vân phục mạng điềm binh đi. Nhạc-Phi truyền lịnh nhờ trại trở về Đàn-Châu.

Nói về Ngột-Truật dọ được một mớ binh mã xuống thuyền thoát khỏi tay Nhạc-Phi bèn truyền lịnh trương buồm trở về Trường-giang dặng có lên bờ mà về nước. Vừa đến nơi lại thấy binh tướng thất thủ Kim-Lăng và các nẻo binh tàn đều tụ lại một chỗ bên bờ Nam, chưa có thuyền bè mà qua sông. Ngột-Truật dấy ghé thuyền vào đó nghĩ binh rồi sẽ độ

(1) Khán quan hãy nhớ tên hai thằng này, vì sau đây chính chúng nó vưng lịnh Tần-Cối mà tra khảo Nhạc-Phi và hại luôn đến Nhạc-Vân cùng Trương-Hiến phải bỏ mạng tại Phong-ba-Đình. *Vạn-sĩ-Qua* (trương 9 cuốn thứ nhứt ấn-công sắp lộn là *Vạn-sĩ-Hóa*) vẫn là hồn yêu con Đoàn-ngư tinh (cá Đoàn thành tinh) đầu thai lên dặng giúp Tần-Cối hại Nhạc-Phi mà trả quả. (Trương 9 cuốn 1).

(2) Người làm truyện chang nói rõ tại làm sao mà Nhạc-Phi kêu Trương-Hiến bãng con, suốt đến sau Trương-Hiến cũng ở luôn và chịu chết với Nhạc-Phi ? Hay là Nhạc-Phi nuôi Trương-Hiến làm con nuôi.

binh qua bờ Bắc mà về nước, chợt thấy bèo bờ Bắc có thủy trại của Tống và chiến thuyền rất nhiều thì trong lòng rất lo buồn. Ngon lúc rãnh Ngột-Truật truyền lệnh tra điếm coi binh mã còn được bao nhiêu cho biết. Chúng Binh-Chương kiểm điếm xong, vào tâu cho Ngột-Truật hay binh mã chỉ còn dặng lối năm muôn, chiến thuyền và lớn và nhỏ còn dặng lối sáu trăm chiếc. Ngột-Truật nghe vậy nước mắt sa xuống như mưa, than rằng : — « Buổi bắt đầu nhị-tán Trung-Nguyên binh mã hùng cường trên một trăm muôn, dũng tướng trên hai trăm viên, nay bị một tay Nhạc Nam-Mang sát hại đến đôi binh không còn dặng năm muôn, chiến tướng còn không đầy một trăm người ! Thảm thiết thay cho Đại Vương-huynh cùng Vương-diệc đều bỏ mạng nơi đất khách ! Thôi, thôi, còn mặt mũi nào mà còn dám về thấy mặt Phụ-Vương ta ! »

Than rồi càng khóc rống lên nghe ra thê thảm chẳng biết chừng nào. Quân-sư Hấp-mê-Xuy cùng chúng Binh-Chương xúm lại xung quanh khuyên giải rằng : — Xin Lang-Chúa bớt cơn bi lụy, bảo trọng lấy mình rồi dặng tầm kế qua sông về nước lo phục thù.

Ngột-Truật lau nước mắt, ngảnh mặt nhìn sông qua bờ Bắc, chợt thấy thêm dều làm cho lòng sầu gan héo, kia bên thủy trại của Tống cờ xí lập loè phát phới dờ sông, trên mấy trăm chiếc hải-thuyền đóng quanh bến, đao thương sáng rỡ loà trời. Lại thấy trên một trăm chiếc du-thuyền nhỏ-nhẹ tới lui qua lại như bay, cung tên súng đạn cực nhiều. Hai bên sân thủy trại giàn sẵn chiêng trống chỉnh tề, chính giữa sân lại có một cây cột cờ cao chát ngất, một tấm đại-kỳ bay nhớn như trước gió có đề bốn chữ cực to như vậy : “ *Đại Nguyên-Soái Hàng* ”.

Ngột-Truật xem cột buồm lối xoắn rậm rạp chẳng khác chi đám cây trong rừng, cờ xí xiểng xao dương thể lá cây trước gió, trong lòng lại càng kinh khốn, nghĩ thầm rằng : — Thuyền bè của bọn nó vô số, ta đây chỉ có lối chừng sáu trăm chiếc chiến-thuyền và lớn và nhỏ, thì làm thế nào độ binh qua sông cho dặng ? còn như nói đến việc giao thủy chiến thì khác nào trúng chọi vào đá !

Mối ưu sầu lại lán, nghĩ nhưc đầu vang óc, lo đến đôi ruột bầm gan tim cũng chưa ra kế chi, mới dầy lại hỏi quân-sư Hấp-mê-Xuy coi liệu thế nào ? Hấp-mê-Xuy nói : — Tuy là nơi mé sông bên Bắc chiến thuyền dầy dày mịt, coi

thiệt là đa số hơn của bọn ta bội phần, nhưng phải sai người đi dò thám coi lẽ nào, rồi sẽ liệu thế mà qua sông.

Ngột-Truật nói : — Ta phải bồn thân đi dò đều hư thiệt nội đêm nay mới xong, chớ sai kẻ khác sợ không chắc ý.

Hấp-mê-Xuy can rằng : Lang-Chúa há đem thân ngàn vàng vào nơi hiểm địa cho thêm cực lòng tướng sĩ lo sợ.

Ngột-Truật đáp : — Việc ấy không sao mà sợ. Hôm qua ta bắt được một người thổ-nhơn (1), đã dò hỏi kỹ càng, nên ta biết dặng trên Kim-sơn-tự ở gần đây có một tòa Long-Vương-miếu cất trên danh cao tốt vót. Đề ta đến đó ngó qua sông nhìn xem cho kỹ trong thủy trại ấy thì mới có thể biết dặng đều thiệt hư của chúng nó.

Hấp-mê-Xuy nói : — Như Lang-Chúa quyết ý đi thì phải làm cách như vậy... như vậy... mới là khỏi lo.

Ngột-Truật vừa ý gật đầu, kêu hai vị tiểu Nguyên-Soái là Hà-bắt-Thất và Huỳnh-bình-Nô đến dặn nhỏ một hồi rồi nói : — Hai người phải tận tâm y theo kế ấy mà làm.

Hai tướng cúi đầu vâng lệnh lui ra lo việc bồn phận.

Ngày ấy Nguyên-soái Hàng-thế-Trung đương ngồi trong thủy trại tại Lang-phục-Sơn bỗng thấy chiến thuyền Kim-Phiên vừa đến đồn trú gần Huỳnh-thiên-Đảng bên bờ Nam sông Trường-giang liền cho người dò thám thì biết là bại binh của Ngột-Truật các nẻo đều tựu về đó. Hàng-thế-Trung nhóm chúng tướng lại mà rằng : — Ngột-Truật là danh tướng giải nhứt của Kim-quốc, vừa mới đóng binh gần vòm Huỳnh-thiên-Đảng, chắc đêm nay sao nó cũng lên Kim-sơn-tự mà dòm hành đều hư thiệt trong dinh trại ta. Vậy Phó-tướng Tô-Đức phải điếm một trăm binh tráng lên qua sông, lên Long-vương-Miếu phục binh phía dưới, còn người thì leo lên chót tháp mà núp. Hễ thấy tướng Phiên lên gần tới miếu, phải xuống giống trống lên và dẫn binh tủa ra đánh. Ta sẽ cho người đi tiếp ứng người.

Tô-Đức vâng lệnh điếm binh xuống thuyền lên qua sông. Hàng-thế-Trung kêu nhị công-tử Hàng-ngạn-Trực dạy rằng : — Con cũng đem một trăm binh mai phục phía bên tả Long-vương-Miếu, hễ nghe hiệu trống trên tháp thì phải ra chặn bắt cho dặng Ngột-Truật. Con chớ nên vi lệnh.

Hàng Nguyên-soái lại kêu đại công-tử Hàng-thượng-Đức dạy rằng : — Con điếm ba trăm thủy binh ngồi thuyền qua mai phục nơi chỗ sầm uất bên bờ Nam, chớ nghe hiệu

(1) Người ở xứ đó.

pháo dưới sông lướt thuyền tới đón đường quân Phiên.

Hai vị công-tử đều lãnh lệnh đi liền.

Đêm ấy lối đò đèn Phó-tướng Tô-Đức ở trên chót tháp ngó xem chợt thấy ba viên Phiên tướng là Ngột-Truật, Hấp-mê-Xuy và Huỳnh-bình-Nô lén lén lên núi Kim-Sơn, lần đường nhằm Long-vương-Miếu đi đến, lại có ước chừng năm sáu trăm binh Phiên đi theo sau xa xa. Tô-Đức trong lòng khâm phục Hàng-thế-Trung, bèn khen thầm rằng : — Nguyên-Soái toán sự hành động của giặc như thần !

Thấy ba viên Phiên tướng đi lần lên còn cách chừng một lạng tên nửa tới miếu thì đều dừng vó lại đứng xem địa thế, Tô-Đức vội vàng xuống tháp gióng trống hồi một lên rồi dẫn một trăm binh phục tủa ra một lượt la hét om sòm. Hàng-ngạn-Trực phục binh bên tả nghe hiệu trống cũng dẫn binh xông ra. Ngột-Truật và hai người kia thành linh gặp binh phục hoản vía kinh hồn vừa quày ngựa chạy xuống núi bỗng thấy Hàng-ngạn-Trực bay ngựa huơ thương rượt theo và hét rầm lên rằng : — Ngột-truật chạy đâu cho thoát khỏi tay ta, hãy xuống ngựa chịu trời đi cho sớm !

Bọn Ngột-Truật càng kinh khốn hơn nữa, quất ngựa sai bay, nhưng bị đường núi đá khối chập chồng khó chạy. Một viên Phiên tướng bị ngựa sa đề té nhào xuống đất. Hàng-ngạn-Trực rượt vừa tới, huơ thương vừa muốn đâm, bỗng thấy Ngột-Truật quày ngựa xông tới đỡ hất mũi thương cứu tướng ấy khỏi chết, ở đó đánh vùi với Hàng-ngạn-Trực. Tướng kia lên ngựa cùng Hấp-mê-Xuy dẫn binh chạy xuống núi đến mé sông, hối hả xuống thuyền của Hà-hất-Trát vùng lượn chực sẵn đấy, trương buồm chạy về trại. Thuyền chạy chưa được bao lâu, chợt nghe tiếng pháo nổ vang rền, thấy Hàng-thượng-Đức đốc xuất tiều thuyền đuổi theo, nhưng theo chẳng kịp phải trở về.

Một mình Ngột-Truật ở lại đánh vùi với Hàng-ngạn-Trực chưa đầy mười hiệp, bị Hàng-ngạn-Trực dụng thế đánh bắt búa vệt ra, kè ngựa lại với tay bắt sống ! Hàng-ngạn-Trực hô quân sĩ trói Ngột-Truật lại dẫn xuống thuyền về đến thủy trại thì trời đã sáng. Chúng tướng tề tựu đến trước trướng báo công. Hàng-thế-Trung nghe nói đã bắt dặng Ngột-Truật chi tiết nỗi mừng, vội vàng khiến dẫn vào.

Muốn biết tánh mạng Ngột-Truật ra thế nào, hãy xem hồi sau phân giải.



HỒI THỨ 44

*Lương phu-nhơn giục trống giao thùy-chiến,
Kim-Ngột-Truật lui binh vào rạch cùng.*

Quân-sĩ vưng lệnh dẫn Ngột-Truật đem vào trước trướng, Hàng-thế-Trung xem đi nhắm lại biết chẳng phải Ngột-Truật, cả giận nạt lớn lên rằng: — Mi là ai mà dám cả gan mạo xưng là Ngột-Truật dặng gạt ta ?

Tướng ấy nạt lại rằng: — Đại Kim-quốc Nguyên-Soái Huỳnh-bình-Nô là ta đây. Bởi quân-sư ta nghi người dùng chước quĩ, nên khiến ta giả dạng Tứ Lang-Chúa dặng gạt người. Té ra việc xảy đến y như đã dự bị. Nay người bắt dặng ta, hãy chém giết phức đi chớ có nhiều lời.

Hàng-thế-Trung cười rằng: — Nói vậy loài mọi Phiến cũng biết mưu này kế nọ sao? Nếu ta giết mi bây giờ thì mất công ta chớ chẳng ích chi. Thôi, để ta cho mi sống thêm vài ngày nữa, chờ ta bắt dặng Ngột-Truật thiệt, sẽ giết một lần cho tiện.

Dứt lời kêu Hàng-ngạn-Trực mà rằng: — Kế ấy gọi là Kim-thoàn-thoát-xát. Con lở lẫm chúng nó một lần, từ này về sau phải nhớ lấy mà cẩn thận, chớ nên lầm nữa ắt có tội.

Công-tử dạ xin vưng lời. Hàng-thế-Trung bái hầu lui vào hậu dinh mặt mày buồn bực vì bắt hụt Ngột-Truật. Lương-hồng-Ngọc khuyên giải chõng và bàn tính như vậy: — « Tướng-công chớ lấy dấy làm buồn. Ngột-Truật dả thoát khỏi chuyển này thì ta phải trừ tính mưu kế mà bắt nó chuyển khác chớ hơi đâu mà phiền. Nó mới bại trận ắt lương thảo còn chẳng bao nhiêu, tất phải tìm lo phương thế mà chạy về nước trước khi cạn lương. Đêm nay tôi toán cho nó đến cướp trại ta, vì nó tưởng ta mới dặc thặng chẳng đề phòng, quyết đánh liều một trận lấy đường về nước. Thuở giờ ta từng thấy quân Kim nhiều mưu thần kế quĩ, ta phải liệu lượng cho xa mới dặng. Không biết chừng nó sẽ giả đồ cướp trại ta, đánh đập cầm chừng buộc chơn ta lại dặng thừa lúc ta mắc lo đề phòng, độ binh qua sông mà chạy về nước. Hai lẽ thiệt tướng lẽ sau là phải hơn. Vậy dôi ta phải phân binh mà ngăn ngừa trước thì sau sẽ khỏi nhọc lòng buồn tiếc. Phần tướng-công với hai trẻ thì lánh hết du thuyền hiệp với phó-tướng Tô-Đức điếm tám

ngàn binh phân ra làm tám đội mai phục hai bên ven sông lối gần thủy trại đây, cứ noi theo hiệu lệnh của tôi mà tới lui. Phần tôi thì thống lãnh trung quân cùng đại chiến thuyền lo gìn giữ thủy trại và do nơi sự hành động của quân Kim mà ra hiệu lệnh cho tướng-công. Vậy trước hết phải khiến quân-sĩ chọn một chiếc đại chiến-thuyền cho vững mà dựng một cây cột buồm chuồng-cu cho thật cao. Trên chuồng-cu ấy sẽ tri một cái trống lớn và một cây cờ trắng lớn. Tôi sẽ lên lầu chuồng-cu trên cây cột buồm ấy xem sự hành động của giặc mà ra hiệu lệnh, tướng-công và hai trẻ hãy ngó cây cờ ấy mà tấn thối. Hễ binh Phiên xông chiến thuyền đến thì mặc nó, đứng ra ngăn đón đối địch chi bết, cứ dùng cung nỏ, hỏa pháo, hỏa tiễn mà bắn ra. Nó thấy binh ta bất động thì chúng nó sẽ vững lòng độ binh qua sông. Chừng ấy hễ nghe trống trên lầu chuồng-cu thúc thì cứ việc đánh phura tới, nghe trống ngừng thì lui. Phải ngó chừng cây cờ trắng : hễ binh Kim qua phía Nam thì cây cờ trắng ấy ngã theo qua phía Nam, binh Phiên qua phía Bắc, cờ sẽ ngã theo qua phía Bắc. Tướng-công với hai trẻ hiệp cùng phó-tướng cứ noi theo hiệu binh ấy mà đánh giết cho bọn nó đừng còn một mảnh giáp, thì Trung-Nguyên ta mới thoát đặng cái họa Kim-Phiên về lối sau này.

Hàng-thế-Trung nghe phu-nhơn luận cách xuất quân chỉ lý bèn khen rằng : — Thần cơ diệu toán như phu-nhơn thì dầu cho họ Tôn họ Ngô là tay dụng binh giỏi buổi xưa cũng chưa dễ hơn đặng.

Lương-hồng-Ngọc lại nói tiếp rằng : — Phân cắt chức trách mỗi người đã xong, tướng-công phải khiến Quan-chánh-ty lập *quân-lệnh trạm*. Nếu như trung quân có điều chi sơ thất thì tội về tôi, thoản như tướng-công để cho du-binh sơ thất thì cũng phải chịu tội vậy.

Hàng-thế-Trung ưng chịu. Hai vợ chồng ai lo bốn phận nấy. Lương-hồng-Ngọc mang giáp nai nịt chỉnh tề điều khiển trung quân bố liệt trận thế. Trước hết phu-nhơn khiến quân-sĩ lấy lời tới lớn ken bốn chiếc đại chiến-thuyền lại làm một, dựng một cây cột buồm thật cao. Gần trên chót cột buồm ấy lại lập một cái lầu chuồng-cu, tri sẵn trống và cây đại-kỳ trắng. Phu-nhơn chọn một tên đội-trưởng tâm phúc giao cho chuồng-quản cây đại-kỳ trắng ấy và một tên chưởng-quần trống lệnh rồi bốn thân noi thang dây leo lên lầu chuồng-cu đứng điều khiển ba quân

Lương-thị phu-nhơn đứng nơi chốn ấy cao hơn hai mươi trượng, một vùng mấy mươi dặm xung quanh đều thấy rõ. Bởi vậy cho nên cả miền Giang-Nam đều phơi rõ ràng trước mắt phu-nhơn còn hơn có bức địa-đồ. Lương-hồng-Ngọc ngó vào dinh Kim thấy rõ : động tịnh thế nào đều biết ráo chẳng sót một mảy.

Còn ba cha con Hàng Nguyên-Soái với phó-tướng Tô-Đức thống lãnh hết thấy du-thuyền phân ra làm bốn đạo giao cho mỗi người một đạo. Mỗi đạo lại phân ra làm mười sáu đội, mỗi đội giao cho một viên đội-trưởng cai quản. Cả thấy đều phải tuân tướng lĩnh của phu-nhơn ; nghe tiếng trống và ngó theo ngọn bạch-kỳ mà tấn thối, nếu ai vi lệnh thì án theo quân pháp chém đầu. Đâu đó đều bày trí sẵn sàng, chỉ còn chờ có một việc giao chiến.

Nhắc lại Ngột-Truật thiếu chút nữa bị bắt tại Kim-son-Tự chạy đông xuống núi, may có thuyền chực sẵn đưa về đến dinh, phần mệt phần lo buồn hết sức, cứ nằm dầu dầu trót nửa ngày mới kêu quân-sư Hấp-mê-Xuy mà nói rằng : — Ta chẳng nghe lời quân-sư, đã dọ không dặng đều hư thiệt bên trại Tống, mà lại gây hết một viên đại tướng là Huýnh-bình-Nô, bây giờ biết làm thế nào mà qua sông cho dặng ?

Hấp-mê-Xuy nói : — Bọn ta chẳng thể ở lâu chốn này vì lương thảo ta chỉ còn ít. Đêm nay ta nên thừa lúc nó thảng trận chẳng đề phòng, xuất-kỳ-bất-ý độ binh qua sông ắt chúng nó chẳng cản trở kịp. Nếu ta diên trì đợi đến lúc tuyệt lương, thì phải chết ráo về tay quân Nam-Mang.

Ngột-Truật nghe lời, khiến Đại Nguyên-Soái Niêm-một-Át lãnh binh một muôn, chiến-thuyền hai trăm chiếc đi trước giữa binh Tống, dặng cho mình yên lòng độ binh qua sông đạp đường bộ mà chạy. Truyền lệnh cho ba quân chúng tướng đầu canh ba phải lo cơm nước cho xong xuôi dặng nhờ trại qua sông mà về nước. Tướng-sĩ Kim-Phiên ai nấy đương lo buồn nhớ đến cố-hương, bỗng nghe lệnh ấy thì đều hăm hăm hử hử, lo mài dao chuốt tên sẵn sàng, đầu dấy đều nỗ lực dọn dẹp rất mau, chờ cho chóng đến lúc qua sông về nước. Đến đầu canh ba Ngột-Truật cùng chúng tướng ăn thịt dê uống rượu, ba quân ăn uống no nê, trại đã nhờ xong, kể lo độ binh xuống thuyền. Ngột-Truật ra lệnh chẳng cho đánh chiêng trống, cứ hút gió cùng hú nhau mà làm lệnh. Gần sáu trăm chiếc chiến-thuyền chỡ hết mấy muôn binh tàn, buồm xô trắng sông, xem ra rất đẹp.

Lúc ấy Lương-Hồng-Ngọc canh phòng trên lầu chuông-cu đã thấy rõ ràng một mảy chằng sót, vội vàng truyền lệnh chờ gấp giao chiến. Hễ thấy giặc xáp đến thì cứ việc bắn súng, bắn tên, hỏa-pháo, hỏa-tiên ra, đợi chừng nghe hiệu trống sẽ xông tới áp đánh theo hướng cây cờ hiệu chỉ. Sợ trời tối ở xa chằng thấy cờ ngã về phía nào, nên trên ngù-cờ có treo một cái đèn lồng, phải do theo đó mà tấn binh.

Niêm-một-Át dẫn đạo tiền-đội xông vào gần đến thủy trại Tống vùng la ó lên một lượt vang rền, nhưng thấy trong dinh trại Tống cứ ym lìm chằng động tịnh chi ráo. Ngột-Truật đương đi sau độ binh qua sông, thấy vậy đem lòng nghi ngại chưa biết liệu định lẽ nào, thoạt nghe một tiếng pháo nổ rầm trời: tên đạn tủa ra bời bời, phần thì oanh-thiên-đại pháo nổ liên liên chằng dứt, làm cho nhiều chiếc chiến thuyền của mình đã tan tành. Ngột-Truật truyền lệnh hối quân chèo qua hướng Bắc cho mau dựng lên bờ, dè dáu Lương-thị phu-nhơn ở trên lầu chuông-cu đã thấy rõ, hối đội trưởng chưỡng-cờ lệnh chỉ qua phía Bắc và hối giục trống thúc binh tấn tới. Hàng Nguyên-Soái, hai vị công-tử và phó tướng Tô-Đức thấy lòng-dèn trên đầu cờ chỉ qua hướng Bắc, nghe trống hiệu vang rầm, bèn xua binh qua phía Bắc mà đánh chặn những thuyền của Ngột-Truật lại chằng cho xáp vào bờ. Hễ Ngột-Truật diều động chiến thuyền đi hướng nào thì cờ hiệu của Lương-hồng-Ngọc ngả theo hướng ấy, bởi vậy cho nên Ngột-Truật đều bị ví đánh luôn luôn. Binh tướng Phiên nổ hết lực binh sanh dặng qua bờ bên kia mà chạy về nước. Bị trời tối hai bên chằng đánh đập nhau cho mảy, binh tướng Tống cứ noi theo cờ hiệu đón ví chờ cho trời sáng, còn binh Phiên lo kiếm đường dặng xáp vào bờ Bắc.

Trời vừa sáng Hàng Tạng-Đức ở bên bờ Bắc đánh qua, Hàng Ngạn-Truật ở bên bờ Nam đánh lại, còn Hàng Nguyên-Soái và phó tướng Tô-Đức do theo giữa sông đánh tới. Ba phía binh đánh ập lại làm cho Ngột-Truật khó thể trở đương. Binh Phiên thất thế bị thương đâm tên bắn rất nên khổ sở, phần bị thuyền chìm chết đuối dưới sông chằng biết trăm ngàn nào mà kể! Một trận ấy binh tướng Phiên hao hốt gần phân nửa, làm cho Ngột-Truật kinh tâm tán đởm luống cuống chằng biết đường nào mà chạy, cứ do theo đường nước mà lui, dần hết thấy chiến thuyền vào Huyah-thiên-Đảng mà chạy, dè dáu Huyah-thiên-Đảng này

là một cái rạch cùng, vào đó có khác chi là vào trong rọ dâu !

Lương-hồng-Ngọc thấy vậy lòng mừng chẳng biết dường nào, cứ hối giục trống riết, chẳng cho ngừng tay phút nào. Hàng Nguyên-Soái noi theo ngọn cờ, vung lệnh trống, đuổi nà theo, đến chừng biết rằng Ngột-Truật dẫn cả đạo binh chạy tuốt vào Huỳnh-thiên-Đảng thì mừng rỡ không sao mà nói cho được. Ngai giơ tay lên trời mà rằng : — Thật là hồng phước của Thánh-Hoàng lớn tay non Thái cho nên khiến Ngột-Truật chun vào cái rọ này. Số nó dả tới, thôi để cắt tướng sĩ ở ngoài vòm dây, vài ngày chúng nó hết lương phải chết đói. Từ đây dân Trung-Nguyên ngủ mới dặng an giấc khỏi lo chi nữa !

Dứt lời truyền lệnh cho nhị-vị công-tử cùng chúng tướng thống lãnh ba quân đóng ngũ nơi vòm, canh phòng nghiêm nhặt, còn mình thì trở về thủy trại. Lương-hồng-Ngọc vội vàng ra rước vào dinh giải lao cùng nghĩ ngơi. Rồi đó hai vợ chồng đồng ngồi đại chiến thuyền đến vòm Huỳnh-thiên-Đảng mà xem qua cuộc bố trận ngũ phòng. Đến nơi chúng tướng đều đến ra mắt và dâng công : Phó-tướng Tô-Đức bắt dặng rễ của Ngột-Truật là Long-hồ Đại-Vương ; Quát-Võ dưng thủ cấp tiều Nguyên-Soái Hà-hắt-Thát, còn kỳ dư người thì bắt sống dặng binh Phiến rất nhiều, kẻ thì đoạt dặng chiến thuyền giặc cùng đồ binh khí, ai nấy nhiều ít chi cũng đều có công trận. Hàng Nguyên-Soái dạy quan Chánh-ty ghi vào sổ công lao, rồi khiến đạo phủ quân đi dẫn Huỳnh-binh-Nô đến chém với Long-hồ Đại-Vương một lượt lấy thủ cấp đem bêu trên cột buồm một bên thủ-cấp của Hà-hắt-Thát. Đêm ấy nhằm ngày rằm tháng chín, bóng thái-âm soi tỏ bốn phương trời, đó dạng núi đây lẫn sông, cảnh xinh như vẽ, xa gần đẹp thay ! Hàng-thế-Trung đứng ngắm bức tranh thiên-nhiên của tạo-hóa đã bày ra trước mắt xinh tốt vô song thì lấy làm búng chi. Thấy mấy trăm chiếc đại tiều chiến-thuyền của mình đóng giăng lập thành trận trường-xà dài bốn mươi dặm có lẽ, xa gần đều liên lạc ; đèn lồng chiến giăng chẳng khác chi đèn chum cộ, quân-sĩ ca xang óng ỏi ăn nhịp với tiếng trống quân rập rình. Nguyên-Soái lại càng mừng lòng. Như nghĩ vì trận này mà dặng trọn thẳng toàn là mưu mô công cán của Lương-hồng-Ngọc, cảm mến nghĩa khí của phu-nhơn vô hồi, nên mới rủ phu-nhơn lên núi Kim-Sơn thưởng trăng uống rượu

chơi. Trước khi đi Hàng Nguyên-Soái dạy đam rượu thịt ban thưởng cho nhị-vị công-lữ cùng các dinh tướng sĩ, khiến ăn uống vui vầy cùng nhau, nhưng phải hết lòng cầu thận luận phiên canh phòng nghiêm ngặt, chớ nên để cho sơ thất đều chi. Hai vợ chồng truyền quân lo dọn tiệc sẵn sàng đem xuống tiêu thuyền thẳng qua núi Kim-Sơn mà du-ngoạ. Đến nơi leo trên chót tháp xem trăng thưởng cảnh một hồi rồi vợ chồng dắt nhau xuống đi vào phương-trượng để thăm Đạo-Duyệt thiên-sư. Vào chốn ấy chỉ thấy bọn Sơn-lăng ra nghinh tiếp, Nguyên-Soái bèn hỏi :
— Chẳng hay Đạo-Duyệt thiên-sư đi đâu vắng ?

Chúng tăng bầm : Thầy tôi mới vân-du bên Ngũ-đài-Sơn.

Hàng-thế-Trung khiến quân sĩ bày tiệc rượu ra nơi đài Diệu-Gao và thưởng nguyệt và ăn uống với phu-nhơn. Uống được vài tuần rượu lòng bưng chí hứng, Hàng-thế-Trung ngó mong vào Huýnh-thiên-Đãng thấy thuyền bè dinh trại Kim tối thui, chỉ có một đôi cái bóng sáng leo heo, còn phía ngoài vòm nơi thuyền nhà cùg bên thủy trại thì đèn đuốt giăng giăng, rất đời vui mừng, trở lòng tự kiêu khác nào Tào-Tháo hoành sóc phú thi nơi Xích-bích lúc nọ ! Lương-hồng-Ngọc thấy ý chồng như thế chẳng vui, lựa lời khuyên rằng : — Xin tướng công chớ khá cậy sự thắng nhờ mà quên mối giặc to. Ngột-Truật là tay đi lấy nước người, tri đồng kim toàn, nếu nay bắt chẳngặng để cho thoát về nước thì nó há điềm nhiên mà ngồi êm sao ? Cái hậu hoạn kia tránh đâu cho khỏi ; chừng nó hưng binh qua báo thù thì tướng-sĩ sẽ khổ lòng nhọc sức biết mấy, sanh linh sẽ bị cang qua mà chết biết muôn ngàn nào ! Cái tội thả giặc để gây nên mối lo cho Chúa-Thượng ngày sau, tôi tưởng chẳng phải nhỏ ! Chừng ấy bao nhiêu công cang ngày nay đều trôi theo dòng nước. Xin tướng-công xét lại ; nay giặc dữ còn đó, há để đi du ngoạ mà làm cho lòng quân giải đãi, rồi có sơ thất đều chi thì ăn năn có phải là muộn chẳng ? Chi bằng chúng ta về thôi thúc tướng-sĩ quan phòng nghiêm ngặt chẳng là hay hơn sao ?

Hàng-thế-Trung nghe lời nói chánh đáng càng đem lòng kính phục phu-nhơn, nhưng mà ý kiêu đả dấy khó dẫn nên nói rằng : — Lời luận của phu-nhơn thật là chí lý, nhưng Ngột-Truật đả vào nằm trong rọ, dầu cho có cánh cũng khó bay lên trời, có vút cũng chẳng bay xuống đất ! Chừng năm ba ngày đây chúng nó sẽ tuyệt lương, ta sẽ bắt sống

bọn nó mà báo thù cho nhị Đế dễ như trở tay, Phu-nhơn há đi lo xa cho mệt lòng. Gặp đêm trăng thanh gió mát như vậy, thôi thì cùng tôi uống vui đi mà tẩy trần !

Dứt lời lại rót rượu vào chén to, uống luôn một hơi hơn mười mấy chén. Uống rồi rút gươm ra và múa và ngâm, thật là hưng lòng hứng chí. Múa kiếm ngâm thơ xong lại vầy thêm một tiệc rượu, mãi đến canh năm mới mắng, dắt nhau xuống thuyền về thủy trại say li bì.

Nói về Ngột-Truật khi chạy vào Huỳnh-thiên-Đãng, cũng chưa biết mình đã vào lằm nơi tử-lộ, điểm binh lại coi thì chỉ còn lối ba muôn, chiến-thuyền được lối chừng bốn trăm chiếc, trong lòng lấy làm lo buồn, bèn sai người đi dò đường dặng lui binh. Người ấy đi chẳng bao lâu bắt dặng hai chiếc thuyền câu dẫn về ra mắt Ngột-Truật. Ngột-Truật lấy lời diệu ngọt vỗ về, hỏi hai tên ngư phủ ấy rằng : — Ta là Kim quốc Tứ Thái-Tử, nhưn bị bại trận lui binh đến đây, chẳng biết đường này đi về đâu, xin hai người ra ơn chỉ giùm, ta sẽ trọng thưởng.

Một người ngư phủ bẫm : — Tôi vốn sanh trưởng chốn này nên thạo hết đường đi nước bước. Sông này tên Huỳnh-thiên-Đãng, tuy lớn và rộng mặc dầu, chớ là một ngọn sông cùng, chẳng ăn thông vào đâu, vô ra cũng một ngã này.

Ngột-Truật biết mình chạy lằm vào rọ, hồn bất phụ thể, đứng sững đó hồi lâu mới tỉnh lại, thở ra một cái, lấy tiền bạc thưởng hai tên ngư phủ, rồi hối hả nhóm hết các vị Lang-Chúa, đại tiểu Nguyên-Soái cùng Bình-Chương lại mà hỏi rằng : — Nay ta lằm lở lui vào nơi tử lộ, còn ngoài vàm thì Hàng Nam-Mang đóng thuyền giữ chắc, phần lương thực gần cạn, biết liệu làm sao bây giờ ?

Quân-sư Hấp-mê-Xuy nói : — Việc dả nguy cấp như vậy phải quyền biến mới dặng. Xin Lang-Chúa viết một bức thư cho Hàng-thế-Trung lấy lời diệu ngọt hứa cho va nhiều lễ vật mà cầu hòa, thử coi ý va ra thế nào rồi sẽ định kế.

Ngột-Truật nghe theo, viết một bức thơ niêm phong lại sai người đem ra vàm cầu xin ra mắt Hàng Nguyên-Soái. Kỳ bài quân dẫu tên tiểu Phiền qua thủy trại để đứng ngoài rồi vào thông báo. Hàng-thế-Trung cho vào. Tiểu Phiền vào đến trước trưởng qui xuống cúi đầu dặng phong thư. Kế tả hữu tiếp lấy dưng lên. Hàng-thế-Trung xem thấy đại ý Ngột-Truật muốn cầu hòa, hứa từ ấy về sau chẳng dám xâm lăng khuấy nhiễu Trung-Nguyên và xin tấn cống

ba trăm con ngựa hay đặng mua đường về Kim-quốc. Hàng-thế-Trung xem rồi cười ngất mà rằng: — Ngột-Truật tướng Bôn-Soái cũng là một bọn tham quan kia sao, hay là nó tướng Bôn-Soái chẳng biết thời thế, chẳng nhớ quốc cừu sao mà nó lại buông lời như vậy?

Cười rồi tả bức thơ phúc lại giao cho tiểu Phiên, khiến võ sĩ theo tai lắt mũi đoạn tha cho đem thơ về. Tiểu Phiên đau đón hối hả trở về phục lệnh. Ngột-Truật thấy Hàng-thế-Trung chẳng cho hòa, thương nghị cùng Hấp-mé-Xuy cả ngày mà tìm chẳng ra phương thế chi, quyết đánh liều một trận đặng lấy đường mà ra. Trước-sĩ Phiên cũng đều bằng lòng, ai nấy sẵn sàng chờ trông gươm giáo, cung tên sẵn sàng.

Hàng-thế-Trung chẳng chịu cho Ngột-Truật hòa lắt tai theo mũi thả về, định chắc làm thế nào Ngột-Truật cũng liều thác đánh một trận xông vây mà ra, nên xuống thuyền đến chỗ binh đóng ngũ, truyền lệnh cho ba quân chúng tướng dự bị cung tên súng đạn cho sẵn sàng và dạy rằng: — Nếu chiến thuyền Phiên có lữa ra thì chẳng xáp trận giao chiến, cứ việc xô súng đại bát cùng cung nỏ ra, làm cho chúng nó xáp lại gần chẳng nổi phải thối trở vô trong rọ. Hàng-thế-Trung sắp đặt an bài, ở đó thời thúc ba quân canh phòng nghiêm nhặt. Chẳng bao lâu quả nhiên binh Phiên xua ra la hét vang rền. Ngột-Truật dẫn binh tiến tới trước xem thấy binh Tống bất động, cứ giàng súng ống cung tên ra thật nhiều và giữ gìn một cách khít khao, liệu thế xông vây chẳng phùng, bèn truyền lệnh dừng binh lại. Ngột-Truật đề phòng bố liệt trận thế xong, sai một tên tiểu Phiên ngồi trên thuyền đến gần dinh Tống mà nói rằng: — Tứ Lang-Chúa xin thỉnh Hàng Nguyên-Soái ra nghị việc.

Binh Tống vào trong báo cho Hàng Nguyên-Soái hay. Hàng-thế-Trung vội vàng truyền lệnh cho những chiến thuyền giàng ra hai bên, sắp đặt cung tên súng ống chỉnh tề, còn đại lâu thuyền cũng trí súng và cung nỏ hơn mấy lớp đặng ngừa phòng sự đánh lén. Sắp đặt an bài, Hàng Nguyên-Soái ngồi nơi khoan giữa một chiếc đại chiến thoàn, bên tả có Đại công-tử Hàng-thượng-Đức, bên hữu có Nhị công-tử Hàng-ngạn-Trực, hai người đều nai nịt hăng hoi cầm binh khí đứng hầu hai bên, lại có giáp sĩ cầm trường thương lợi phủ đứng giàng hầu xung quanh xem cực kỳ oai-võ. Bên trận Phiên Ngột-Truật cũng giàng chiến thuyền ra hai bên, ngồi một chiếc đại lâu thoàn, có trí sẵn cung tên súng ống

và chúng tướng đứng hai bên đông dãy dặng hộ giá. Thoàn cửa Hàng-thế-Trung và cửa Ngột-Truật từ từ di tới, còn cách nhau ước vài trăm bước đều ngừng. Chợt thấy Ngột-Truật lột mào qui xuống trước mũi thuyền, khiến truyền-sự-quan nói với Hàng-ngạn-Trực rằng: — Trung-Nguyên với Kim-quốc vẫn là lân ban, Khương-Vương và Lang-Chúa cũng là anh em một nhà. Bõi thấy trong nước tôi gian lộng quyền, đạo tặc giấy loạn tứ phương làm cho muôn dân đồ khổ, nên tôi mới huyag binh qua Nam ý muốn trừ nạn dân gỡ ách nước giùm cho Hoàng-Đế Trung-Nguyên. Chẳng dè vào đến nơi lại gặp lũ gian thần bán nước nó bài vè làm nhiều điều trái hẳn với lương tâm tôi. Tôi trót lỡ nghe lầm, nay phạm đến oai hùm thật lấy làm hối hận. Tôi nay qui giữa đây, thề có trời cao sông rộng chứng tri, xin từ này về sau hai nước kết làm liên ban hòa-hảo, chẳng dám xâm lăng bờ cõi nữa. Xin Nguyên-Soái thi ân mở đường cho tôi lui binh về nước.

Hàng Nguyên-Soái bảo truyền-sự-quan đáp lại rằng: — Khi không giữa cuộc thái bình mà Kim-quốc dám bội minh, sai người huyag binh qua thấu thành giết tướng của nước ta, bắt nhi-vị Hoàng-Đế của ta đem về đất Bắc mà giảo phục, chiếm đoạt hơn nửa nước Trung-Nguyên của ta. Nay thế cùng lực tận, người phải cúi đầu cầu hòa, ta cũng chẳng hẹp chi. Như muốn hòa hảo thì phải đưa nhi Đế về nước, trả thành Biện-Lương cùng đất các đã chiếm đoạt bấy lâu nay lại cho vua ta thì ta mới chịu cho. Nhược bằng không chịu làm đủ theo mấy lời ấy thì ta quyết đánh cho tới cùng.

Dứt lời truyền lệnh quày thuyền trở về bồn trận. Ngột-Truật muốn về nước, mà nửa sơn-hà Trung-Nguyên cũng muốn giữ lấy, nên chưa nhứt định, lui vào Huỳnh-thiên-Đảng thương nghị với quân-sư Hắt-mê-Xuy rằng: — Những điều của Hàng Nam-Mang đòi đó thật là thái quá. Nếu trả nhi Nam-Mang Hoàng-Đế, trả Biện-Lương cùng hết thấy đất Trung-Nguyên lại cho nó thì còn gì là quốc thể Đại Kim-ban, còn gì là công lao nhọc-nhắn của chúng ta bấy nay? Mà không đành vậy thì thế quân ta xông vây sao nổi? Đã bị thua luôn mấy trận, ai nấy đều hợm đem lòng sợ sệt. Nay ở trong lương thực đã gần cạn mà ngoài lại không binh cứu, ắt phải chịu chết tại đây, chớ biết làm sao bây giờ?

Hắt-mê-Xuy ngầm nghĩ một chập tâu rằng: — Việc đã gặp, Lang-Chúa phải treo bản vấn cầu tài. Bất luận là ai

nếu có tài có kế chi giải cho ta khỏi cái nạn này thì được phong Vương và thưởng ngàn vàng. Biết chừng đâu trong đám ngựa kéo xe lương mà có kỳ kỳ lộn vào, biết chừng đâu nơi sẵn giả này có kẻ hiền tài ẩn tích, biết chừng đâu bên dinh Tống có kẻ mãi quốc cầu vinh.

Ngột-Truật nghe theo, khiến treo bản văn khắp nẻo dặng cầu tài. Bản treo chưa được bao lâu, chợt thấy quân sĩ vào trước ngư-bì-trướng cáo báo rằng: — Có một ông tù-tài đến xưng có tài giải dặng cái nạn này, cầu xin ra mắt Lang-Chúa.

Ngột-Truật hỏi quân-sur ra thỉnh vào. Vị Tú-tài vừa bước tới cửa thì đã thấy Ngột-Truật chạy ra tiếp rước vào mời ngồi một cách niềm nở và nói rằng: — Tôi nhờn bị binh Tống vây khốn tại chốn này, chẳng biết đường nào ra cho khỏi, phần lương thảo gần cạn, thật là rất nên nguy cấp, Tiên-sanh có chức chi hay, xin làm phước chỉ cho.

Vị Tú-tài ấy nói rằng: — Điều binh khiển tướng thì tôi chẳng biết, chớ còn muốn ra khỏi chốn này thì tôi biết đường.

Ngột-Truật mừng quỳnh bèn nói rằng: — Nếu Tiên-sanh chỉ đường cho tôi thoát khỏi cái nạn này, hiện đây tôi xin tặng Tiên-sanh vàng ròng ngàn lượng, chừng về nước sẽ rước về phong Vương tước, cùng tôi chung hưởng cuộc phú quý vinh hoa trọn đời.

Muốn biết vị Tú-Tài ấy, chỉ đường nào cho Ngột-Truật thoát ra khỏi Huỳnh-thiên-Đảng, hãy xem hồi sau phân giải

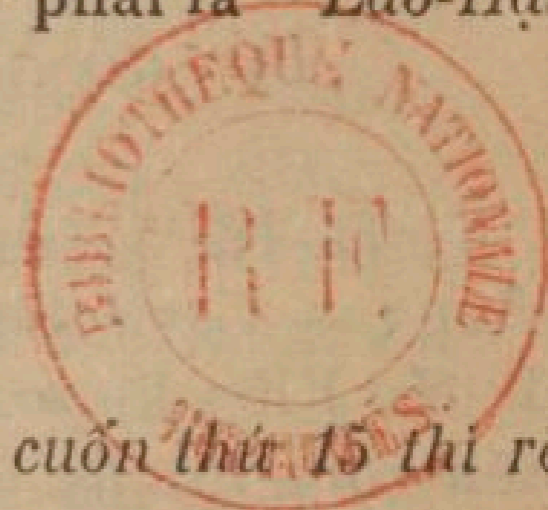
HỒI THỨ 45

*Vét sông Lão-Hạt Hà, Ngột-Truật thoát nạn,
Dời đô Lâm-An quận, Nhạc-Phi về quê.*

Vị Tú-Tài ấy đợi cho Ngột-Truật nói dứt lời bèn đáp rằng: — Cách đây mười dặm về hướng Bắc có sông lớn đi đến Kiến-khương. Còn từ nơi Huỳnh-thiên-Đảng này mà đến sông lớn ấy thì buổi xưa có một ngọn rạch ăn thông qua, gọi là *Lão-hạt Hà*. Rạch này bị bùn cát bồi cạn, lâu ngày không ai vét, bỏ hoang cỏ sậy mọc bùm tùm dường như đất bằng. Nếu Lang-Chúa khiến quân sĩ cào cỏ nhổ sậy, vét bùn cát cho sạch, dẫn nước sông lớn cho thông vào thì đạo chiến thuyền này đi tuốt đến Kiến-khương như chơi.

Ngột-Truật nghe nói mừng chi xiết kể, khiến lấy đủ số ngàn vàng và lụa là gấm vóc thêm mà ban thưởng cho vị Tú-Tài ấy. Tú-tài ấy chẳng chịu nhận lãnh món chi. Ngột-Truật hỏi tên họ cũng chẳng chịu bài tỏ, lật đật từ giả ra đi tuốt mất. Ấy cũng là tại lòng trời sở định và số Ngột-Truật chẳng chết tại chốn đó nên khiến dị-nhơn đến chỉ bảo. Ngột-Truật nhóm ba quân chúng tướng lại, truyền rao tin ấy, ai nấy đều vui mừng nhảy nhót, tận lực vét rạch lấy đường lánh cái chết. Ba muôn quân sĩ chia nhau tấp trước lũ sau, kẻ bứt cỏ nhỏ lau, người múc bùn vét cát; nỗ lực trợn một đêm đào sạch *Lảo-hạt-Hà* hơn mười dặm ăn thông ra sông lớn, dẫn nước cho chảy vào cuộn cuộn. Ba quân chúng tướng lòng mừng khắp khởi, lên độ chiến thuyền do theo đường rạch *Lảo-hạt-Hà* ra sông Tần-Hoài trưng buồm nhắm Kiến-khương bằng đến.

Trong lúc ấy binh Tống đóng thuyền ngũ ngoài vàm Huỳnh-thiên-Đảng hơn mười ngày chẳng thấy binh Phiên động tịnh, đêm ngó vào trong cũng chẳng thấy đèn lửa. Tướng Tống sanh nghi sai người lên lên bờ đi dài theo mé mà thám thính. Chững mới hay Ngột-Truật đã vét sông chạy vượt khỏi hồi nào chẳng biết. Tướng sĩ tá hoả, lật đật cho về cáo cấp. Hàng-thế-Trung nghe báo trong lòng căm tức vô cùng, bực đầu dậm chơn một hồi lại ngồi sững sờ đó mà ngẫm nghĩ dây lâu mới nói với phu-nhơn rằng: — Số thằng Phiên-Chúa ấy chưa chết là cơ trời đã định trước. Ông Đạo-Duyệt tặng cầm-nang đã lậu tỏ thiên cơ cho ta, nhưng khiến cho trí phạm mắt tục của bọn ta xem chẳng thấu. Bây giờ việc đã xảy qua rồi mới biết thì đã muộn. Phu-nhơn thử đọc bài kệ của ông Đạo-Duyệt lại lấy bốn chữ đầu mỗi câu ráp lại coi có phải là "*Lảo-Hạt Hà Tầu*" chẳng ?



Muốn biết việc sau ra thế nào hãy xem cuốn thứ 15 thì rõ
Cuốn thứ 15 đã in xong.

In tại nhà in XUA-NAY, Ng.-háo-Vĩnh,
60-64 Boulevard Bonard, Saigon.

Sách có bán tại nhà in Xưa-Nay

Tấm lòng vì nước, mỗi cuốn giá	0 \$ 60
Đạo Đức và Luân Lý Đông Tây Phan-châu-Trinh	0 20
Pháp-Luật-Lược-Luận của Luật khoa Tấn-sĩ, trạng sư Phan-văn-Trường.	0 60
Nam-Mỹ-Ca, (Bản về Quốc sự rất trọng hệ trong nước ta, đặt cách Thất Thất Lục Bát rất rành rẽ, bán rẽ đăng truyền bá tư-tưởng chuộc nước ta lại).	0 10
Văn Xưa-Nay và sách Tập-đọc Tập-viết chữ Quốc-ngữ cho trúng. Có nhiều hình khéo, đẹp mắt trẻ (Đóng chung lại một cuốn 48 trương lớn).	0 30
Châu Về Hiệp-Phổ , trọn bộ ba chục cuốn giá từ cuốn nhứt tới 14 mỗi cuốn 0 \$ 30 ; từ 15 sắp tới	0 35
Thái-tử Ham lét.	0 40
Cảnh thu Di Hận.	0 50
Cahier des Vœux Annamites	0 60
Cách Vật Trí Trí, 260 trương, giấy tốt, bìa carton, lưng vải.	1 50
Vậy thì Vậy, 104 trương, bìa dày.	0 50
Phan-bội-Châu ngày nay.	0 20

NOTA: *Chư qui đọc-giã đã xem được trọn bộ tiểu-thuyết*

*Châu-về Hiệp-phổ tất rõ tài tác-giã thế nào. Vậy nên mua
bộ LỬA-LÒNG mà xem tiếp thì được rõ Hoàn-ngọc-Ẩn phải
gặp một người ăn cướp tài linh hơn chàng nữa.*

Bộ LỬA-LÒNG cũng của Nhà-in XƯA-NAY xuất bản
Đã in rồi cuốn I và II và sẽ in tiếp luôn cho đến trọn bộ
NHẠC-PHI (trọn bộ 27 cuốn) giá mỗi cuốn 0 40
GIỌT LỆ PHÒNG ĐÀO (trọn bộ 2 cuốn) giá mỗi cuốn 0 35

SÁCH MỚI XUẤT BẢN

Anh Hùng Hào Kiệt Rôma, in rồi cuốn thứ
nhứt cho tới cuốn thứ sáu, còn đang in tiếp, mỗi cuốn 0 \$ 25

Ai muốn mua về bán lại thì gởi thư hỏi remise, chúng tôi sẽ cho
biết thứ nào remise bao nhiêu, vì có thư remise nhiều có thứ ít.

NGUYỄN-HÁO-VĨNH

56, Boulevard Bonard — Saigon.

*Nếu muốn mua truyện Nhạc
Phi thì phải nài cho được bộ
NHẠC-PHI của Nhà-In XUA-NAY
xuất bản, dịch đủ hơn, văn dăng dị
và hay hơn, lại in giấy tốt, chữ rõ,
có hình màu cực đẹp, bìa cứng.*

Tôi là Annam

Tôi chỉ mua Savon

của hàng Annam

bán mà dùng.

Savon trắng

HIỆU MẶT TRỜI MỘC

và Savon đen

HIỆU CON RỒNG

*của hàng Annam Hàovinh Côngty là
tốt nhất, cứng nhất, ngời nhất, bọt
nhiều, lâu tiêu. giặt không mục đố.*